

DOMNILOR, AM VREA SĂ-L VEDEM PE ISUS

Crede numai, crede numai

Totul e posibil,

Crede numai

Mulțumesc, frate Neville. Bună seara, prieteni. Îi spuneam fratelui Neville că am încercat să-l sun în după-amiaza aceasta. Săptămâna trecută le-am spus oamenilor din Georgia și din împrejurimi că nu voi fi astăzi aici, pentru că vin mulți oameni... Voi știți că la Crăciun sunt și foarte mulți copilași. Pentru ei este Crăciunul și își atârnă șosetele pe undeva ca să li se pună ceva în ele. Aceasta este o tradiție și vă spun sincer că și eu am făcut-o când eram copil, deși este atât de departe de cărarea bătătorită a Scripturii. Copiii îi aud pe ceilalți copii spunând: „De Crăciun am primit aceasta și cealaltă!” așa că stau și privesc la acestea. Vedeți? Crăciunul este sărbătorit de toți, dar nu are nici o legătură cu nașterea Domnului nostru. Dacă mergi în Iudeea în perioada aceasta a anului, în munții de acolo este mai multă zăpadă decât la noi, ceea ce înseamnă că păstorii nu puteau fi cu oile pe câmp. Așa ceva ar fi fost împotriva întregii naturi. Înțelegeți? Mieii se nasc primăvara, nu în acest timp al anului, iar El era Mielul lui Dumnezeu, ceea ce înseamnă că S-a născut în luna aprilie, la mijlocul ei sau cândva în timpul acela.

În tradiția romană, în 25 decembrie era ziua zeului soare, dar mai târziu s-a spus că este ziua nașterii Mântuitorului. Înțelegeți? În perioada 20-25 decembrie, circul roman sărbătorea nașterea zeului soare, dar la un moment dat, ei au spus: „Ca să-i împăcăm atât pe creștini, cât și pe păgâni, vom face din zeul soare, Fiul lui Dumnezeu, și astfel îi vom pune împreună. Vom pune totul împreună și astfel vom avea o singură dată pentru a sărbători nașterea lor, aceasta fiind 25 decembrie.”

Se pare că acest lucru i-a mulțumit și pe păgâni și biserica nominală din zilele acelea. Pentru ei a fost în ordine, nu le-a păsat prea mult. Deci, ziua de 25 decembrie are o dublă semnificație: nașterea zeului soare și a Fiului lui Dumnezeu. Cea mai lungă noapte din an este cea dinspre 21 spre 22 decembrie. Din momentul acela, soarele începe să se apropie din nou de pământ; câștigă câteva secunde, apoi câteva minute, iar în iunie avem cea mai lungă zi din an. Dar Crăciunul este și va rămâne aici, iar noi nu avem ce face. Avem pneuri fără camere de aer, care mie nu-mi plac, dar cu toate acestea le avem. Așa este. Avem femei dezbrăcate care vor rămâne așa, pantaloni scurți care devin tot mai scurți și nu se poate face nimic în legătură cu aceasta. Tot ce pot face eu este să spun că este greșit și să rămân la părerea mea. Așa este. Dar indiferent ce voi spune, păcatul este aici și va rămâne aici până la venirea Domnului Isus. Toate aceste lucruri sunt aici pentru a rămâne aici.

Să clarific ceva. Eu nu cred că Domnului Isus Îi pasă în ce zi sărbătoriți ziua Lui de naștere, că este în 25 decembrie, în aprilie, mai, iunie, iulie sau în orice altă lună a anului, așa că o puteți sărbători oricând doriți. Problema este că au luat caracterul sacru al Crăciunului și au făcut din el o zi de sărbătoare și distracții, în loc să fie o zi de închinare și de laudă a lui Dumnezeu. Înțelegeți?

Tu poți auzi oameni care spun: „Vom sărbători Crăciunul,” ceea ce este greșit. Noi ar trebui să nu sărbătorim niciodată Crăciunul, deoarece Crăciunul este o zi de închinare, nu una de sărbătoare. Noi sărbătorim ziua de naștere a lui Lincoln, a lui Washington, iar dacă am fi în sud, am sărbători ziua lui Lee sau a lui Jackson. Ziua lor de naștere este o sărbătoare, dar ziua de naștere a lui Hristos ar trebui să fie o zi de sfințenie și de închinare. În seara aceasta oamenii ar trebui să fie la biserică, să stea în genunchi și să-l mulțumească lui Dumnezeu pentru adevăratul Dar de Crăciun, dar tot ce avem, sunt pantofi cu tocuri înalte, fețe machiate, fracuri, pahare cu whisky care vor fi ciocnite unul câte unul, țigări și țigarete, în timp ce mii de copii săraci zac flămânzi pe undeva, fără să aibă măcar o felie de pâine sau un loc unde să-și așeze capul. Vedeți? Venerăm ceea ce avem nevoie și sărbătorim ceea ce avem. Așa este.

Nu este bine, dar nu le putem opri, fiindcă sunt aici ca să rămână aici. Astfel, vom

avea Crăciunul așa cum l-am avut și până acum. Cuvântul „Crăciun” vine de la sintagma „o mulțime pentru Hristos” sau „mulțimea lui Hristos.” Este o tradiție catolică. Fiica mea Becky, a trebuit să scrie zilele trecute o povestire despre mitologie, despre mituri, iar eu i-am zis: „Scrie despre moș Crăciun.” Aceasta este și moș Crăciun care a luat locul lui Hristos: o povestire mitologică, pentru că nu a existat niciodată un moș Crăciun. Înțelegeți? Este o tradiție catolică ce nu are nici o legătură cu protestanții sau cu nașterea lui Hristos. Moș Crăciun este aici ca să rămână aici, dar într-o zi va veni Isus și ne va lua sus. Aceasta este ziua pe care o așteptăm. Mi-ar fi plăcut să vină fratele Neville la amvon în seara aceasta, pentru că le-am spus oamenilor că astăzi nu voi fi aici, iar dacă am venit ca să spun ceva, s-ar înregistra pe casetă. Se înregistrează? Vă rog să înregistrați tot, pentru că aș dori să audă toți, dacă va spune Duhul Sfânt ceva în timpul acestei adunări.

Mi-am notat aici câteva texte din Scriptură și am încredere că Domnul le va binecuvânta. De obicei, în aceste seri de duminică, oamenii pleacă acasă în jur de ora nouă sau nouă și zece, iar voi veți putea pleca înainte de ora unu. Avem un ceas aici? El crede că m-am încurcat și că cred că este noaptea de Anul Nou. Ne așteptăm să avem un timp minunat în noaptea de Anul Nou, fiindcă este seara în care vin frați de pretutindeni ca să avem părtășie împreună.

Acum aș vrea să profit de ocazie și să mulțumesc acestei biserici și mădularelor ei pentru lucrurile minunate pe care mi le-ați dăruit de Crăciun. Astfel, cu puțin timp în urmă, fiul meu a venit și mi-a dat o cutie mare. Eram în camera mea de studiu și citeam, iar când am deschis cutia, acolo erau o mulțime de haine noi din partea acestui Tabernacol. Mai sunt și alte lucruri, dar nu am desfăcut toate cutiile pentru că-l așteptăm pe Joe să-și deschidă cadoul lui. Apreciez mult aceste daruri și doresc ca Domnul să vă binecuvânteze.

Mi-aș fi dorit să vă pot oferi și eu, fiecăruia dintre voi, câte un cadou, dar nu pot. Dacă îi dai cuiva un dar, acesta simbolizează un compliment, dar eu nu pot face aceasta. Un predicator nu poate face aceasta. Am înțeles că fratele Neville a primit în dimineața aceasta un palton nou. Vă sunt recunoscător tuturor pentru fratele meu.

Zilele trecute, Billy mi-a zis: „Tati, am fost la supermarket și știi pe cine am întâlnit acolo? Pe fratele Neville. Purta un palton în care arăta oribil.”

„Nu i s-ar potrivi al meu?”

„Nu, pentru că el este cu mult mai mare decât tine.”

„Atunci mă duc să-i cumpăr unul,” am spus eu.

Am luat cecul de la biserica de aici, așa cum face și el și m-am pregătit să plec, dar chiar atunci a venit Billy și mi-a spus cu un zâmbet larg:

„Îi va cumpăra biserica un palton.”

Știam că biserica îi va cumpăra un palton mai frumos și mai bun decât cel pe care i l-aș cumpăra eu, așa că m-am gândit: „Este minunat că am putut să dăm cu toții o mână de ajutor.” Noi știm că vor fi multe zile în care fratele Neville va avea nevoie de haina aceea. Aș vrea să vă spun ceva ce am citit în istoria Bisericii și este în legătură cu aceasta. Aceasta am făcut în ultimele săptămâni, sau mai bine zis în ultimele două luni: am citit istoria Bisericii.

Prima mea carte a fost Vechiul Testament, ce a fost Dumnezeu în Vechiul Testament. Apoi am luat Noul Testament pentru a vedea ce este Dumnezeu și pentru a le compara astăzi, deoarece știu că El rămâne Același. Înțelegeți? Există o singură parte a istoriei Bisericii, pe care am omis-o, iar aceasta este perioada de la plecarea ultimului apostol până la începerea epocii întunecoase, când a început să domnească biserica catolică. Ei au pierdut totul: puterea și minunile, și toată divinitatea a fost scoasă afară din biserică. Eu am dorit mult să știu ce s-a întâmplat în perioada aceea, așa că am luat unele din cele mai vechi scrieri istorice, cum ar fi: Cele două Babiloane,” a lui Hislop, „Călătoria Bisericii,” a lui

Broadbent, „Cartea martirilor” de Fox, „Părinții post-nicenieni,” „Conciliul de la Niceea”, „Conciliul pre-niceean,” și toate aceste cărți mari de istorie care au fost scrise în acele timpuri , care urmăreau viața acelor oameni sfinți. În timp ce citeam, mi se părea că aud „Psalmul vieții” al lui Longfellow:

Viețile unor oameni mari ne amintesc

Că și noi ne putem face viețile sublime.

Despărțirile lasă în urma noastră

Urme pe nisipul timpului.

Am văzut prin ce au trecut acei bărbați și femei ca să păstreze aceeași Evanghelie; iar cât au predicat aceeași Evanghelie, au avut loc aceleași lucrări, și în Vechiul și în Noul Testament, dovedind că fiecare Cuvânt este bine stabilit și așezat la locul Lui, fiind întărit prin doi sau trei martori. Același Dumnezeu care s-a ocupat de vechii profeți, de apostoli, de frații de dinainte de Niceea, este Același și astăzi, procedând la fel și cu poporul Lui de astăzi, cu aceleași semne, aceleași minuni, aceeași putere, aceeași Evanghelie și cu trei martori care să ne confirme că acesta este Adevărul.

Acesta este Adevărul, iar Dumnezeu ni-l dă prin „trei Testamente”: Biblia este Istoria a ceea ce este Dumnezeu; Noul Testament este istoria Noului Testament, iar „Conciliul de la Niceea, Părinții de la Niceea, Conciliul pre-niceean” și toate celelalte scrieri sunt istoria Bisericii de atunci. Istoria merge mai departe, așa cum a mers și înainte, dar această istorie nu va mai fi scrisă niciodată. Nu, pentru că acum suntem aproape de venirea Lui. Dumnezeu să-i ajute pe oameni în aceste zile. Oamenilor care încercați să căutați cinstea din partea oamenilor, bărbaților care încercați să fiți renumiți și populari printre oameni, nu știți că atunci când ființa umană trece, pierd totul odată cu ea? Încercați să câștigați comorile cerești,

pentru că ele nu vor trece niciodată și bogăția binecuvântărilor lui Dumnezeu vor rămâne peste voi.

În dimineața aceasta, am dorit foarte mult să vin aici să ascult mesajul fratelui Neville, dar după ce am făcut acea promisiune, nu am vrut s-o încalc. Astfel, am încercat să ascult ceva la radio, dar tot ce am putut să aud, a fost: „Imediat după serviciu ne vom întâlni cu toții în sala de mese pentru a bea o cafea împreună.” Unde a ajuns biserica? Este ca un loc de întruniri. De ce nu o numiți: „Loc de întruniri”, în loc de biserică?

Biserică, tu nu trebuie să faci așa ceva! Biserica nu este un loc în care să ne întâlnim să bem cafea împreună, să luăm cina sau altceva de felul acesta, ci este locul în care avem părtășie cu Domnul. Biserica este locul în care suntem în părtășie, în care stăm de vorbă cu Domnul.

Eu i-am spus soției mele: „Scumpo, devin tot mai critic, de aceea nu-mi mai place să merg la Tabernacol sau la amvon.” Se pare că cu cât îmbătrânesc devin mai rău. Eu nu vreau să fiu așa, dar în mine există Ceva care mă conduce să fiu așa. Apoi i-am zis: „Oare îmi pierd mințile? De ce nu pot fi ca ceilalți frați? De ce nu pot să-mi fac o organizație și să zidesc în jurul ei, așa cum fac ei? De ce nu pot merge înainte fără să-i tot lovesc pe oameni și să mă port așa cu ei? De ce nu pot s-o fac?” Apoi îmi zic: „Oare mi-am pierdut mințile?” Dar când mă întorc la Cuvânt, văd că totul este acolo iar eu trebuie să stau cu acest Cuvânt.

Dacă n-ar fi fost Cuvântul lui Dumnezeu care trebuie vestit, și aș fi știut că există un Dumnezeu, mi-aș fi construit o cabană mică undeva departe, în Columbia Britanică, sus, în munții din Canada, unde aș fi întâlnit o ființă umană o dată pe an. Acolo aș fi auzit Glasul lui Dumnezeu în freământul izvoarelor, l-aș fi auzit chemarea în strigătul lupului sau pe munte. L-aș fi auzit cum șoptește printre pinii mari și frumoși și l-aș fi privit fața minunată în oglinda lacului, când ar fi reflectat vârfuluri mari ale mușilor plini de zăpadă. Acolo, l-aș fi lăudat pe Domnul în fiecare zi a vieții mele. Știu că acolo aș fi fost mult mai serios față de Dumnezeu, decât aș putea fi ascultând cele spuse la întrunirile de seară unde se bea cafea, la

petrecherile de ceai și la tot felul de lucruri care se mai fac astăzi în așa-zisele biserici: tot felul de crezuri și născociri, legende sau orice altceva ar putea lua locul Evangheliei.

Mai bine aș citi câteva texte din Biblie, nu-i așa? Dar înainte de a le citi, să ne plecăm capetele și să vorbim cu Cel care le-a scris. Fiindcă este seara de Crăciun, poate cineva are o cerere care ar putea suna cam așa: „Oh, Doamne, Îți sunt recunoscător în inima mea pentru Hristos și vreau să mă apropii de Tine mai mult decât am făcut-o până acum. Nu vreau să mă întorc înapoi la ieslea din grajd, ci vreau ca inima mea să fie o iesle, dar nu pentru pruncul Hristos, ci pentru Hristos care este Dumnezeu, Emanuel.” Doriți să faceți cunoscut acest lucru prin faptul că ridicați mâna spre Hristos? Domnul să vă onoreze cererea.

Tată ceresc, noi suntem adunați în locul care este numit casă de rugăciune, locul în care ne adunăm împreună ca să-L lăudăm pe Domnul Isus pentru toate lucrările Sale mari și să învățăm Cuvântul Său; și noi credem că Cuvântul este El. Îți mulțumim pentru seara aceasta și pentru privilegiul pe care-l avem de a aduce Cuvântul Dumnezeului Celui viu la un popor viu și îndeosebi celor care trăiesc în Hristos Isus, care au fost înnoiți, care au devenit făpturi noi prin nașterea din nou. Noi avem ocazia de a prezenta aceste fapte și celor care încă nu sunt făpturi noi în Hristos, dar pot deveni în seara aceasta. Onorează dorința inimii fiecărei persoane prezente în această seară aici și îngăduie să vină în marea Ta Biserică universală și apostolică, formată din sfinții Dumnezeului celui Viu născuți din nou. Te rugăm să ne dăruiești aceasta, Doamne. Îngăduie ca fiecare persoană să devină un mădular al ei, pentru că este un Trup, nu o clădire; este Trupul lui Hristos, iar noi suntem mădularele Lui. Te rugăm să ne dai aceasta, Tată.

Îngăduie ca peste acești oameni care aparțin Trupului Său, să fie turnate în seara aceasta darurile mărețe ale lui Hristos, nu un pachet ambulant, nu daruri de Crăciun cum își fac oamenii unii altora ca dovadă a dragostei pe care o au unii pentru alții, ci îngăduie să fie pecetea Duhului Sfânt care vine peste sufletele umane și le dă Viața veșnică.

Binecuvântează-i pe toți, Tată. În seara aceasta, în timp ce stăm aici sănătoși și fericiți, avem un loc în care ne putem încălzi și un acoperiș deasupra capului, ne gândim la miile de oameni din jurul lumii care nu au un loc unde să meargă. Fii îndurător față de noi și onorează-ne această cerere. În seara aceasta, Te rugăm să binecuvântezi Cuvântul în timp ce este adus. Binecuvântează-l pe păstorul nostru, pe oamenii de încredere, pe diaconii bisericii și pe toți cei ce sunt aici ca o parte a Trupului, pentru că sunt născuți din nou și pentru că Te rugăm în Numele lui Isus. Amin.

Așa cum am început să spun acum câteva minute, din scrierile despre sfinți, am aflat că sfântul Martin a găsit într-o noapte rece, în timp ce se întorcea de undeva, un bătrân sărman care zăcea aproape înghețat lângă poartă. A văzut cum oamenii treceau pe lângă el nepăsători și, deși ar fi putut să-i dea o haină sau altceva, dar nu au făcut-o. Deși mama și tatăl său erau păgâni, el știa că era de datoria lui să-l ajute pe acel om. Astfel, fiind soldat, și-a dat jos mantia, și-a scos sabia, a tăiat-o în două și cu o jumătate din ea l-a învelit pe sărmanul acela bătrân, după care s-a dus mai departe. Oamenii au râs de el, l-au dojenit și i-au spus: „Ce soldat caraghios! Cum poate umbla cu jumătatea aceea de mantie?”

Dar în seara următoare, în timp ce se afla în camera sa de la cazarmă, Martin a avut o vedenie în care a văzut că Isus stătea lângă el împreună cu un grup de îngeri, și era înfășurat în bucata de mantie pe care o tăiasse Martin și o dăduse la cerșetor. El le-a spus îngerilor:

„Știți de unde am aceasta mantie?”

„Nu, Doamne,” au răspuns îngerii.

„Martin m-a învelit cu ea,” a zis El.

Astfel, Martin a știut că aceea a fost chemarea sa în slujbă, pentru că atunci când l-

a învelit pe omul acela cu mantia, L-a învelit de fapt pe Isus. Așadar, El a fost în omul acela bătrân, în cerșetorul sau vagabondul acela care zăcea pe stradă, iar Martin a înțeles ce însemnau cuvintele lui Isus, când a zis: „*Adevărat vă spun că, ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut.*” (Matei 25.40). Dumnezeu să ne ajute să ne amintim întotdeauna aceasta.

Acum, aș vrea ca cei care aveți Bibliile la voi, să vă notați textele de unde voi citi în seara aceasta. Unul este din Isaia, iar celălalt este din Ioan. Astfel, voi citi din Isaia 42.1-7, și din Ioan 12.17-28:

Isaia 42.1-7: „Iată Robul Meu, pe care-L sprijin, Alesul Meu, în care Își găsește plăcere sufletul Meu. Am pus Duhul Meu peste El; El va vesti neamurilor judecata.

El nu va striga, nu-și va ridica glasul și nu-l va face să se audă pe ulițe.

Trestia frântă n-o va zdrobi și mukul care mai arde încă nu-l va stinge. Va vesti judecata după adevăr.

El nu va slăbi, nici nu se va lăsa, până va așeza dreptatea pe pământ, și ostroavele vor nădăjdui în Legea Lui.”

Așa vorbește Domnul Dumnezeu, care a făcut cerurile și le-a întins, care a întins pământul și cele de pe el, care a dat suflare celor ce-l locuiesc și suflet celor ce merg pe el:

„Eu, Domnul, Te-am chemat ca să dai mântuire și Te voi lua de mână, Te voi păzi și Te voi pune ca legământ al poporului, ca să fii Lumina neamurilor,

să deschizi ochii orbilor, să scoți din temniță pe cei legați și din prinsoare pe cei ce locuiesc în întuneric.”

Acum vom citi din Ioan 12.17-28:

„Toți cei ce fuseseră împreună cu Isus, când chemase pe Lazăr din mormânt și-l înviase din morți, mărturiseau despre El.

Și norodul l-a ieșit în întâmpinare, pentru că aflase că făcuse semnul acesta.

Fariseii au zis deci între ei: „Vedeți că nu câștigați nimic. Iată că lumea se duce după El!”

Niște greci dintre cei ce se suiseră să se închine la praznic

s-au apropiat de Filip, care era din Betsaida Galileii, l-au rugat și au zis: „Domnule, am vrea să vedem pe Isus.”

Filip s-a dus și a spus lui Andrei, apoi Andrei și Filip au spus lui Isus.

Drept răspuns, Isus le-a zis: „A sosit ceasul să fie proslăvit Fiul omului.

Adevărat, adevărat vă spun că, dacă grăuntele de grâu care a căzut pe pământ nu moare, rămâne singur, dar dacă moare, aduce multă roadă.

Cine își iubește viața o va pierde și cine își urăște viața în lumea aceasta o va păstra pentru viața veșnică.

Dacă Îmi slujește cineva, să Mă urmeze; și unde sunt Eu, acolo va fi și slujitorul Meu. Dacă Îmi slujește cineva, Tatăl îl va cinsti.

Acum, sufletul Meu este tulburat. Și ce voi zice: „Tată, izbăvește-Mă din ceasul acesta!”? Dar tocmai pentru aceasta am venit până la ceasul acesta!

Tată, proslăvește Numele Tău!” Și din cer, s-a auzit un glas, care zicea: „L-am proslăvit și-L voi mai proslăvi!”

De aici am luat subiectul pe care l-am intitulat: „Domnilor, am dori să-L vedem pe Isus.” Eu m-am apropiat de multe ori de subiectul acesta, dar l-am abordat diferit de felul în care intenționez s-o fac în seara aceasta. Este un subiect neobișnuit pentru un Mesaj de Crăciun, dar cred că astăzi ați auzit la radio: „Trei bărbați din Orient,” „Micuțul Betleem”, „Noaptea liniștită”, în care predicatorii au vorbit despre nașterea Sa. Astfel, m-am gândit că după ce ați auzit atât de multe despre nașterea Sa în după-amiaza aceasta sau în ultimele două zile, vreau să vă aduc o altă imagine și să vă vorbesc în alt fel.

Noi vedem adevărul Cuvântului lui Dumnezeu, din lucrurile neobișnuite. Cuvântul lui Dumnezeu a fost așezat în circumstanțe neobișnuite, atunci când oamenii au recunoscut că Isus este Mesia; nu au fost circumstanțele obișnuite în care Îl așteptau fariseii și saducheii. A fost un lucru neobișnuit să-L vezi pe Mesia născut într-un grajd, când ar fi fost normal să vină pe un culoar din cer, așa cum s-au gândit toți că va veni. A fost un lucru neobișnuit când „*munții au zburdat ca mieii,*” s-a împlinit la Iordan, iar în ce-l privește pe mesagerul trimis înaintea Lui, în loc să fie anunțat de un preot drăguț și cult, a fost un bărbat cu părul neîngrijit și cu o bucată de piele de animal înfășurată în jurul mijlocului, care a pășit în noroi până la glezne și a predicat un mesaj cutremurător, numindu-i pe fariseii și saducheii aceia sfinți: „Pui de năpârci.” A fost neobișnuit ca un om cu o asemenea însărcinare să facă așa ceva. Și totuși, aceasta a fost calea pe care se afla Adevărul și Viața: o cale neobișnuită și nu una obișnuită și normală. Acesta este motivul pentru care doresc ca în seara aceasta să găsim în această Scriptură neobișnuită, adevărata însemnătate a Crăciunului, ce înseamnă el pentru noi, cum ar trebui ținut și cum să

ne apropiem de el.

Din textul citit, am aflat că niște greci au dorit să-L vadă pe Isus. Fără îndoială că, asemenea mie și vouă, ei au auzit despre lucrările mari pe care le săvârșea și despre predicile minunate pe care le ținea; ei au auzit despre lucrurile neobișnuite din viața Sa și astfel a devenit o Persoană neobișnuită. Aici aș vrea să spun că aproape întotdeauna când Îl găsiți pe Dumnezeu într-o persoană, găsiți cea mai neobișnuită persoană și cel mai neobișnuit fel în care este folosită.

Isus era acest fel de Persoană, și El i-a atras pe oamenii care voiau să afle Cine și Ce era El. Grecii erau păgâni, închinători la idoli pentru că venerau idolii. Ei erau sculptori și atleți renumiți și aveau o artă care nu a fost întrecută nici măcar astăzi.

Ei știau că pe undeva există un Dumnezeu și aveau sute de zei la care se închinau, dar au auzit de existența unui Dumnezeu istoric care făcea minuni mari printre evrei. Ei au aflat că acest Dumnezeu al evreilor, care făcuse semne și minuni în trecut, era acum din nou cu ei. Acest lucru le-a atras atenția, și astfel au venit să-L vadă pe Isus. De obicei, calea prin care oamenii doresc să-L găsească pe Isus este să găsească pe cineva care știe cum să-i ducă la El: pe unul dintre slujitorii Săi. Așadar, dacă Isus alege vreodată un slujitor, El va alege întotdeauna pe cineva care îi va conduce pe oameni la El, pentru că voia Sa este să-i ajute pe oameni.

Grecii aceștia s-au dus la Filip și i-au spus că ar vrea să-L vadă pe Isus, iar Filip s-a dus și i-a zis lui Andrei: „Au venit niște greci care ar vrea să-L vadă pe Domnul nostru.” Apoi, Andrei și Filip l-au spus lui Isus.

Aici avem un lucru mare și un text neobișnuit. Astfel, de îndată ce acești greci au fost aduși la Isus, El nu a arătat spre El însuși, nu S-a făcut cunoscut pe El însuși înaintea lor, pentru că Isus nu poate fi cunoscut în felul acesta. Oamenii se gândesc că ar fi fost normal ca atunci când grecii au ajuns în prezența lui Isus, El să le fi spus: „Eu sunt Mesia din rasa evreilor, Cel vestit de-a lungul secolelor de profeți. Vin din Nazaret, am o mamă evreică, și Tatăl Meu este Dumnezeu, iar

acum sunt aici ca să Mă fac cunoscut și vouă, grecilor.”

Aceasta ar fi mai degrabă versiunea 1961. Cel mai important lucru este ca oamenii să fie aduși în prezența Sa. Și de îndată ce au ajuns în prezența Sa, Isus a spus: „Adevărat, adevărat vă spun că, dacă grăuntele de grâu care a căzut pe pământ nu moare, rămâne singur...” Ce lucru neobișnuit! În loc să accepte prezentarea lor, El S-a grăbit să le arate de fapt locul în care Îl vor putea găsi. „...dacă grăuntele de grâu care a căzut pe pământ nu moare, rămâne singur...” Ce a făcut El aici? I-a îndreptat spre marele Adevăr al arătării Lui: cum puteau să-L vadă. Ei nu puteau să-L vadă ca „Viața veșnică”, prin simplul fapt că stătea în fața lor, pentru că ceea ce vedeau cu ochii lor, era un Om.

Cu câteva dimineți în urmă, pe la nouă sau zece dimineața, am avut o vedenie. M-am rugat Domnului pentru că am simțit în mod constant o chemare care mă îndrepta spre pământuri străine; mă îndemna să pornesc imediat în toată lumea. Dacă va fi cu voia Domnului, anul acesta aș vrea să merg în Norvegia, în Germania, în Africa și în multe alte națiuni. În inima mea este ceva care mă îndeamnă să fac lucrul acesta. Și în timp ce mă rugam Domnului, am văzut o vedenie.

Se părea că am mers de-a lungul unei dușumele și am intrat într-o cameră în care erau două femei. Ambele stăteau la câte o tejghea și vindeau ceva. M-am oprit puțin și m-am întrebat despre ce era vorba. Apoi, am văzut că a venit un bărbat și a cumpărat de la una din ele o sticluță cu parfum care era pentru o altă femeie, probabil soția lui. Atunci m-am dus la femeia care vindea și am întrebat-o:

„Cât costă parfumul acela? Aș vrea să cumpăr și eu unul pentru soția mea, dar aș vrea să fie de liliac, fiindcă îmi place liliacul.”

„Sticluța pe care a cumpărat-o bărbatul acela costă patruzeci de cenți, dar nu este din liliac” a răspuns ea. Și a continuat: „Parfumul din sticluța aceasta este de liliac dar costă un dolar și nouăzeci și opt de cenți.”

„Îl cumpăr,” am spus eu, și mi-am scos portofelul să-i dau banii. M-am gândit să-i dau două hârtii de un dolar, dar ea mi i-a dat înapoi zicând:

„Domnule, eu nu cunosc banii aceștia.” Când mi i-a dat înapoi, am văzut că erau cinci dolari canadieni.

„Îmi cer scuze,” am spus eu. „Am crezut că este un dolar american. Sunt misionar și sunt în misiune. Am bani din toate părțile lumii, iar aici am făcut o greșală.”

Ea mi-a dat înapoi bancnota canadiană, iar eu i-am dat doi dolari americani. În timp ce-mi dădea restul, femeia m-a întrebat:

„Ești misionar?”

„Da, doamnă.”

În timp ce vorbeam cu ea, am văzut-o că privește spre femeia cealaltă, dă din cap și spune:

„Draga mea, crezi că fratele Branham are dreptate când spune că noi, femeile de astăzi, trebuie să trăim așa cum ne-a spus el în legătură cu tăierea părului, cu îmbrăcămintea și cu toate celelalte lucruri? Nu crezi că se înșeală în privința aceasta?”

„Ba da. Du-te înainte, dragă Rut. Tu ai inspirație, spune-o.”

Imediat am știut că sunt într-o vedenie și am știut și cine erau cele două femei. Stăteau acolo unitarienii și biserica trinitară. Femeia aceea a continuat:

„Nu cred că trebuie să facem întocmai cum spune El, pentru că nu l-am văzut niciodată ochii. Nu știm cum arată, așa că de ce am face aceasta?”

Eram îmbrăcat cu haine de pază și le-am zis:

„O clipă, surorile mele. Voi trebuie să trăiți în concordanță cu Biblia, nu cu timpurile, indiferent cum sunt ele.”

„Noi nu am trăit atunci, cu mult timp în urmă, și nu l-am văzut niciodată.”

„Dar eu l-am văzut. Problema este că...” Atunci m-am gândit: „Doamne, stau în fața a două biserici mari și inteligente. Te rog să-mi dai înțelepciune.” Imediat m-am auzit vorbind și așa vrea să cercetați și voi, pentru că nu m-am gândit niciodată la așa ceva. Am spus:

„Un bărbat de astăzi trebuie să fie la fel ca un bărbat de atunci, pentru că este bărbat. El are cinci simțuri, iar dacă ar fi fost atunci și l-ar fi privit pe Isus, dacă l-ar fi văzut chipul, ar fi avut nevoie de al șaselea simț, de credință, ca să-l poată crede.”

Atunci ele și-au ascuns fața de rușine și au spus: „Niciodată nu am privit problema în felul acesta, domnule.” Au început să se îndepărteze, iar eu am pornit spre câmpurile de misiune, deci știu că este o chemare înapoi în misiune.

Vedeți? Grecii aceia stăteau în prezența lui Isus, dar El i-a îndreptat spre Adevăr. El a spus că singura cale prin care putem să-l vedem este să mergem la cruce. Acela este locul în care poate fi găsit: la cruce: „...dacă grăuntele de grâu care a căzut pe pământ nu moare, rămâne singur...” Vedeți? Dacă El nu ar fi murit, ar fi rămas singur, dar pentru că El a fost Grăuntele de grâu care a căzut în pământ și a murit, a adus la suprafață o mulțime de boabe. Vedeți?

Prima condiție ca un grăunte să aducă la suprafață alte boabe, este să fie un grăunte germinat; trebuie să aibă viață în el încă înainte de a cădea în pământ. El avea Viața veșnică în Sine pentru că era Emanuel, și a trebuit să-Și dea propria Viață pentru a aduce viața din nou.

Gândiți-vă la grâu. Voi spuneți: Cum poate face aceasta un singur grăunte de grâu?" Iată ce se întâmplă: un grăunte cade în pământ și aduce la suprafață alte o sută de grăunțe. O sută de grăunțe cad în pământ și aduc la suprafață o mie de grăunțe; o mie de grăunțe cad în pământ și aduc un milion de grăunțe; un milion de grăunțe cad în pământ și aduc la suprafață un camion plin de grăunțe, și așa mai departe, până când este hrănită toată lumea. Aceasta este ceea ce a vrut să spună El prin exemplul cu grăuntele de grâu. „Dacă trăiesc și nu mor, nu va fi nici un rod după Mine, dar dacă cad în pământ, după voia lui Dumnezeu... Voi aduce la suprafață o naștere nouă, iar în acea naștere nouă, voi aduce alta cu o nouă naștere și tot așa până când toată lumea va fi Evanghelizată, până când Evanghelia va fi vestită pretutindeni. *„Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor.”* și: *„Aceste semne îi vor urma pe cei ce cred...”* (Matei 24.14; Marcu 16.17-18).

Așadar, dacă rămânem aceiași în slujba noastră, în gândirea și în viața noastră, nu putem face nici un bine. Noi trebuie să murim la altar sau vom trăi singuri; vom trăi cu o anumită denominațiune, crez sau organizație. Dar dacă murim față de noi înșine, Duhul Sfânt va fi răspândit pretutindeni, prin buzele noastre. Trebuie să murim. Trebuie să murim ca să aducem la suprafață o viață nouă. Astfel, El a spus atât de mult când a zis: „Dacă vreți să Mă vedeți, trebuie să muriți față de voi înșivă. Doar atunci veți aduce la suprafață o viață nouă.”

Dacă doriți să-L vedeți, dacă vă așteptați vreodată să-L vedeți, trebuie să știți că nu-L veți vedea niciodată prin faptul că vă alăturați unei biserici, printr-o carte de legi pe care le respectați sau prin niște crezuri pe care le urmați. Voi Îl vedeți numai când muriți; când veniți la Calvar și sunteți crucificați față de voi înșivă.

Înainte ca să spună ceva, El le-a arătat acelor greci, locul în care puteau să-L

găsească. Ca toate neamurile sau ca toți oamenii, voi Îl veți găsi pe Isus la cruce, unde sunteți crucificați cu El.

Astăzi, noi încercăm să-L găsim oriunde: încercăm să-L găsim în clădirea unei biserici, într-o denominațiune; încercăm să-L găsim prin repetarea unui crez; încercăm să-L găsim prin ținerea unor zile sau urmarea unor ritualuri, dar nu-L vom putea găsi nicăieri până când nu venim la Calvar. Acolo suntem crucificați, cădem în praful pământului și murim față de noi înșine, după care ne naștem din nou. Atunci Îl găsim pe Isus. Oh, astăzi sunt atât de mulți care încearcă să-și țină propriile păreri și să rămână la ceea ce au! Ei zic: „Eu am calea mea și cred aceasta...” Dar voi nu puteți să-L găsiți pe Hristos până când nu muriți față de voi înșivă și-L acceptați pe El, Cuvântul. Numai atunci găsiți Viața.

Cât de diferite sunt bisericile și misionarii de astăzi! Dacă ne uităm la ucenicii Săi, ei nu au făcut nimic de la sine, ci i-au dus pe grecii aceia în prezența lui Isus. Înseamnă că dacă El este Același ieri, azi și în veci, și sunteți aduși în prezența Lui, trebuie să procedeze la fel ca atunci.

Așa zișii apostoli de astăzi încearcă să te ducă la o iesle, la un staul, la un moș Crăciun, la un iepuraș pe Paști sau la orice altceva, în loc să te ducă la Hristos. Ei nu te duc niciodată în prezența lui Hristos. Crăciunul nu este nașterea lui Hristos! Nu! Astăzi, ei te duc la o statuie, la o biserică, la o organizație, la niște legi doctrinare, dar nu te duc niciodată în prezența lui Hristos. Dar un apostol adevărat te va duce direct în prezența lui Hristos, și El ți-ar arăta ce trebuie să faci.

Cineva a spus astăzi: „Nu mai există spiritul Crăciunului!” L-am auzit pe un predicator spunând la radio că astăzi sunt mulți oameni care zic: „Crăciunul nu este nașterea Domnului! Noi nu ar trebui să-l avem pe moș Crăciun și alte lucruri ca acestea...” În continuare, el a încercat să susțină că dacă moș Crăciun este luat de la Crăciun, atunci este scos afară spiritul Crăciunului. Atunci este scos afară duhul lui moș Crăciun. Așa este. Adevărul este că moș Crăciun este un mit german, o tradiție catolico-germană și nu este nici pe departe Duhul care face Crăciunul. Duhul lui Hristos a arătat spre Duhul Sfânt care nu este o sărbătoare, ci o închinare

la Dumnezeu cel viu.

Dar bărbatul acela spunea: „Dacă îl luați afară pe moș Crăciun, nu mai există spiritul Crăciunului.” Vă puteți imagina ca un predicator să spună așa ceva la radio? Din păcate a spus chiar așa. El a spus: „Dacă îl luați pe moș Crăciun afară, nu mai există spiritul Crăciunului.” S-ar putea să fie așa dacă folosiți cuvintele „masa lui Hristos”. Adevărul este că dacă-l scoateți afară din viața voastră pe moș Crăciun, vă deschideți inima și-l lăsați înăuntru pe Hristos. Atunci muriți față de lucrurile acelea ale lumii și veți avea un Crăciun adevărat. Da, atunci veți avea un Crăciun adevărat, diferit de ceea ce aveați înainte, pentru că Hristos nu s-a schimbat.

Așa zișii apostoli de astăzi sunt total diferiți de apostolii din vechime. Astfel, vechii apostoli îl aduceau pe căutător în prezența lui Dumnezeu, pe când apostolii de astăzi îl duc într-o organizație bisericească, unde aparțin ei, îl duc la un crez sau la o doctrină omenească, în loc să-l ducă în prezența lui Hristos.

Să luăm puțin cuvântul „Crăciun.” Numele lui Hristos este menționat foarte rar în cadrul acestei sărbători, iar beculețele și beteala sunt pentru moș Crăciun, nu pentru Hristos. Oamenii au pervertit atât de mult Crăciunul, încât au făcut din el o sărbătoare păgână și foarte puțini mai știu care este adevărata lui însemnătate. Astăzi, Crăciunul este o mare sărbătoare comercială. Dacă vreți să țineți o zi comercială ca: ziua mamei, ziua tatălui, a fiicei sau a fiului, este în ordine, dar nu faceți din Crăciun o asemenea zi! Nu demult, am văzut o pancartă pe care scria: „Puneți-L pe Hristos înapoi în Crăciun!”

Ei vă duc la o biserică și acolo vă învață un crez; vă aduc la un Crăciun și ce vedeți acolo? Un moș Crăciun. Vă aduc la o biserică, iar acolo vedeți o organizație omenească. Dar Hristos unde vă duce? Unde i-a dus și pe greci: la cruce. Astfel, dacă ajungeți la un apostol adevărat, acela vă va duce la Hristos, iar Hristos vă duce la cruce unde sunteți răstigniți împreună cu El. Acolo, Viața Lui veșnică se întâlnește cu viața voastră, iar viața voastră moare și astfel luați Viața Lui veșnică și atunci deveniți un fiu sau o fiică de Dumnezeu. Amin. Ce diferență mare este

Între un apostol din vechime și cei de astăzi!

Dacă-i spui unui așa-zis apostol de astăzi: „Aș vrea să-L cunosc pe Hristos,” îți va spune imediat: „Uite, noi aparținem de biserica cutare, așa că vino și alătură-te nouă!” Vedeți? Sau: „Aparținem de o anumită societate. Vino și alătură-te acolo.” Aceasta este tot ce putem auzi astăzi, dar Hristos însuși i-a îndreptat pe oameni spre moartea Sa zicând: „...dacă grăuntele de grâu care a căzut pe pământ nu moare, rămâne singur...” Ce diferență! Da, domnilor. Viața voastră și Viața Lui nu Se regăsesc la o biserică, într-o clădire, într-un crez, în fapte bune, etc., ci la cruce unde sunteți răstigniți împreună cu El. Acolo este singurul loc în care Îl găsești pe Hristos. Tu nu-L găsești prin faptul că faci mai mult bine, că întorci o pagină nouă sau că încerci să trăiești o viață nouă. Nu! Pe Hristos Îl găsești numai în moarte, nu într-o iesele sau într-un crez. Tu nu-L găsești pe Hristos în anumite crezuri sau legende, ci doar la cruce. Un slujitor adevărat te va duce întotdeauna la El, iar El este Cuvântul. El este Biblia aceasta făcută vie, iar atunci când mori față de tine însuși, cu Hristos, asemenea bobului de grâu, atunci Cuvântul trăiește în tine și aduce la suprafață aceleași rezultate pe care le-a adus în Bobul de grâu viu, care a trebuit să cadă în pământ pentru noi. Amin. Voi faceți parte din învierea Sa și sunteți părtași la toate binecuvântările Sale și la toate manifestările Sale; sunteți părtași cu El la tot ceea ce a făcut.

El este Cuvântul cu adevărata Sa tălmăcire. Voi spuneți: „Noi credem Biblia!” Dacă o credeți cu adevărat, Isus a spus în Ioan 14.12 că „*cel ce crede în Mine, va face și el lucrările pe care le fac Eu.*” Aceasta este adevărata interpretare a Bibliei pentru că Dumnezeu însuși în voi, aduce la suprafață propria Sa interpretare a Cuvântului Său. Glorie! Aceasta este adevărata interpretare: Dumnezeu în voi interpretând propriile Sale cuvinte. Amin. Nu a spus Isus că „*Aceste semne îi vor urma pe cei ce cred*”? Ce este aceasta? Dumnezeu în voi aducând propria Sa interpretare. Nu trebuie să vă uitați la altcineva, ci spuneți: „Cuvântul spune aceasta.” Credeți-L și Se va interpreta singur pentru că Dumnezeu vă folosește ca să-Și interpreteze propriul Cuvânt. Amin. Hristos este interpretarea vie a propriului Său Cuvânt.

Să privim câteva exemple ca să vedem cum Și-a interpretat El Cuvântul.

Dacă mergem la metodiști, ei spun: „Noi avem interpretarea corectă.” Bapțiștii spun: „Noi avem interpretarea corectă.” Prezbiterienii spun că ei au interpretarea corectă. Organizația „Biserica lui Hristos”, susține că ea are adevărata interpretare și tot așa, toate spun că ele au adevărata interpretare, dar toate se deosebesc unele de altele, ceea ce înseamnă că undeva este ceva în neregulă. Singura cale prin care putem afla care este Adevărul, este să vedem cum le-a spus Isus, evreilor, să interpreteze Cuvântul. Amin. Și dacă Isus a spus ceva, atunci aceasta face ca interpretarea să fie corectă. Metodiștii spun: „Este corect așa cum interpretează frații noștri, comitetul...” Bapțiștii spun: „Este corect cum îl interpretăm noi...” Prezbiterienii spun: „Noi avem interpretarea corectă...” Dar singura interpretare corectă este cea dată de Isus. Așa este.

Să privim deci, cum a interpretat El Cuvântul. Domnul Isus a spus clar: *„Dacă nu fac lucrările Tatălui Meu, să nu Mă credeți.”* (Ioan 10.37). Aceasta stabilește totul, pentru că acesta este felul în care a interpretat El Cuvântul.

„Dacă nu fac lucrările Tatălui Meu, să nu Mă credeți.”

Dar, dacă le fac, chiar dacă nu Mă credeți pe Mine, credeți măcar lucrările acestea...” (v. 38). Aceasta este tot! Și ce a mai spus El? *„Adevărat, adevărat vă spun că cine crede în Mine va face și el lucrările pe care le fac Eu...”*

Înseamnă că trebuie să fie ceva corect și ceva greșit, sau ce facem noi, de-a ce ne jucăm? De ce mai mergem înapoi și încolo și pretindem că suntem creștini, facem una și alta, ne alăturăm acestor crezuri, dăm mâinile cu penticostalii sau cu metodiștii, cu prezbiterienii, bapțiștii sau catolicii? Despre ce este vorba? Ce facem? Ne jucăm de-a v-ați ascunsa sau de-a șoarecele și pisica? Unde suntem? Există o singură cale, o singură temelie; există o singură cale sigură, iar aceasta este interpretarea pe care a dat-o Isus Cuvântului. Aleluia! Aceasta este singura interpretare corectă. El a spus: *„Dacă nu fac lucrările Tatălui Meu, să nu Mă credeți.”* Amin. Aceasta este interpretarea. Interpretarea corectă de astăzi este ceea ce a spus Isus: *„...cine crede în Mine va face și el lucrările pe care le fac Eu...”* Și Biblia spune că *„Isus Hristos este Același ieri, azi și în veci.”*

Când a stat în fața lor, Isus a spus: „Acesta este felul în care puteți ști dacă vin de la Dumnezeu sau nu.”

„Un moment,” au răspuns ei. „Noi îl avem de tată pe Avraam. Părinții noștri au mâncat mană în pustie.”

„Părinții voștri au mâncat mană și au murit; dar Eu sunt Pâinea Vieții care vine de la Dumnezeu din ceruri. Și nu Eu sunt Cel care vă vorbește, ci Tatăl Meu care locuiește în Mine. El este Interpretul Cuvântului divin, și dovedește că este Adevărul pentru că face prin Mine ceea ce a promis că va face.” Amin. Aceasta este Scriptura; Acesta este Mesajul care trebuie dus la oameni, nu o iesle sau un grajd.

Crăciunul nu este menționat nicăieri în Scriptură, iar Isus nu a vorbit niciodată despre nașterea Sa, ci doar despre moartea Sa. El nu a spus niciodată: „Atașați-vă la o biserică” sau „Recitați un crez,” ci a spus: „Veniți la Mine.” Și a mai spus ceva: „Cine vine la Mine, va face și el lucrările pe care le fac Eu. Dacă nu fac lucrările Tatălui Meu să nu Mă credeți, deoarece Cuvântul spune că atunci când va veni Mesia, El va face aceste lucruri. El va fi un Profet, un Văzător ca Moise. Iar în ziua când va veni, șchiopul va sălta ca un cerb, orbul va vedea, surdul va auzi și mușii vor vorbi. Astfel, El va dovedi că face semnul lui Mesia.” „Dacă nu fac semnul lui Mesia, să nu Mă credeți,” a spus El, „Dar iată cum puteți interpreta Cuvântul. Dacă nu fac aceste semne, să nu Mă credeți; dar dacă le fac, nu Mă credeți pe Mine, ci credeți semnele pe care le vedeți.”

Aceasta este adevărata interpretare a Cuvântului; acesta este Mesajul.

Voi nu trebuie să luați cuvântul nimănui și nu trebuie să vă alăturați niciunei biserici. Voi vă puteți alătura acestor organizații, dar în Biserica lui Dumnezeu trebuie să vă nașteți la Calvar. Voi spuneți: „Binecuvântat să fie Domnul, frate Branham, și eu sunt...” Atunci vei face și tu lucrările pe care le-a făcut Isus. Înțelegeți? Atunci în viața voastră trebuie să se vadă ceea ce a spus Isus:

„*Lucrările pe care le fac Eu...*” Ce? El a spus: „*Lucrările pe care le fac, mărturisesc despre Mine.*” Aleluia! „*Lucrările pe care le fac, mărturisesc despre Mine.*” Înțelegeți? Cu alte cuvinte: „*Cum de nu vedeți că fac exact ce trebuia să facă Mesia? Voi nu credeți că am adevărata interpretare a Cuvântului, dar de ce Tatăl legitimează acest lucru? Credeți că sunt prea aspru cu organizațiile voastre? Credeți că sunt prea radical și spuneți că sunt un Om nebun, că am drac și Mi-am pierdut mințile.*” Noi știm că evreii L-au numit „nebun”, iar cuvântul „nebun” înseamnă „smintit, dement.” „*Ești nebun! Nu aparții de grupările noastre și te porți ca un nebun! Ți-ai pierdut mințile!*”

Dar Isus le-a zis: „*Dacă pretindeți că sunteți de la Dumnezeu, unde este mărturia lui Dumnezeu, unde sunt semnele care trebuie să vă urmeze? Dacă credeți în Moise, unde sunt semnele lui Moise în viața voastră? Dacă credeți în profeți, unde sunt semnele profeților la voi? Dacă nu puteți crede că Eu am adevărata interpretare, credeți măcar semnele acestea pentru că ele mărturisesc că Eu sunt drept.*” Aleluia! „*Ele sunt cele care mărturisesc despre Mine. Ele arată dacă sunt adevărate sau nu. Toți aceia pe care Mi i-a dat Tatăl, vor veni la Mine, pentru că nici un om nu poate veni la Mine dacă nu este atras de Tatăl.*” Așa este. Dar cu toate că Biblia spune că El a făcut o mulțime de lucrări, ei nu L-au putut crede, pentru că Isaia a spus: „*Au urechi și nu aud, au ochi și nu pot vedea.*” Sunt orbi ca un liliac. Vedeți? Ei n-au putut vedea nimic, pentru că așa au spus profeții că se va întâmpla.

Exact același lucru se întâmplă și astăzi. El a spus: „*Nu Eu fac lucrările acestea și nu Eu vorbesc Cuvântul, ci Tatăl care locuiește în Mine. El face totul, iar dacă știți Cine este Dumnezeu... Dumnezeu este Creatorul; El a fost în Moise și Dumnezeu în Moise a prevestit ziua Mea. Dumnezeu a fost în Vechiul Testament.*” Vedeți? „*Cel care a fost în profeți, v-a spus că într-o zi va veni Marele Profet și El Își va aduna copiii. Dacă nu puteți crede că Eu interpretez Cuvântul în fața voastră, credeți semnele, pentru că ele vorbesc despre Mine.*”

Oh, ei nu au putut crede! Ei nu au putut vedea! El era Dumnezeu arătat în trup de carne; era Cuvântul manifestat; era împlinirea făgăduinței lui Dumnezeu.

Ascultă Tabernacol Branham! Țineți minte ce vă spun în seara aceasta de ajun de Crăciun. Dacă El n-ar fi fost Cine spunea că este, Dumnezeu nu L-ar fi legitimat niciodată. Cu siguranță! Cu alte cuvinte, El ar fi putut spune: „Care dintre voi organizațiilor (farisei, saducheii sau ce erau), care dintre voi, bărbaților, care dintre voi, marilor preoți, care dintre voi, învățaților pe care Dumnezeu vă folosește pentru a vorbi Cuvântul Său, puteți spune că sunteți dreți?”

Ei ar fi putut să spună: „Noi suntem educați! Suntem inteligenți și cunoaștem Biblia din generație în generație.” Dacă este Cuvântul lui Dumnezeu, de ce Dumnezeu nu poate să-și facă Cuvântul viu în acei bărbați? El a spus: *„Eu și Tatăl una suntem.”* El nu a spus: „Suntem doi sau trei, ci a spus: „Noi doi suntem una.” De ce? Pentru că Dumnezeu era în El și vorbea prin El. Glasul acela era Glasul lui Dumnezeu care vorbea prin buze umane. Aleluia! Cuvintele fiecărui credincios care crede în seara aceasta în El și Îi este predat pe deplin, devin cuvintele lui Hristos. El vorbește Cuvântul și Cuvântul Se face trup. El vorbește Cuvântul și Cuvântul Se manifestă: *„Lucrările pe care le fac Eu, le veți face și voi... Aceste semne îi vor însoți pe cei ce cred.”*

Isaia a spus în capitolul 42, din care tocmai am citit, că *„El este Lumina neamurilor.”* Oh, cea mai mare Lumină care a strălucit vreodată, a strălucit în Nazarineanul acela micuț și umil: în Omul acela care nu avea nici o frumusețe, care nu avea nimic care să te atragă; un Om fără educație lumească, un Om care nu cunoștea ritualurile și lucrurile acestei lumi, dar care putea să lege diavolii și să învie morții. Diavolii tremurau înaintea Lui, iar Dumnezeu L-a recunoscut și a vorbit despre El din ceruri: *„Acesta este Fiul Meu Preaiubit!”* Dar nu a făcut aceasta înaintea celor mari și bogați, ci înaintea grupului ales chemat de El. O Lumină mare care strălucea din Cuvântul Său. Ce era Cuvântul? Hristos. Ce era El? Cuvântul făcut viu, și Cuvântul făcut viu a dat o Lumină mai puternică decât atunci când Dumnezeu a spus: *„Să fie lumină!”*, în Geneza 1. Acea era o lumină creată, o creație trecătoare, muritoare, care trebuie să cadă, dar Cuvântul Său este Viața și Lumina veșnică. De aceea, când un om crede, are Lumina veșnică.

„Poporul, care umbla în întuneric, vede o mare lumină; peste cei ce locuiau în țara umbrei morții răsare o lumină.” (Isaia 9.2). El a adus Lumină neamurilor care erau

stăpânite de întuneric și condamnate de Dumnezeu pentru că erau închinătoare la idoli. Ce a spus psalmistul? „Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele mele și o lumină pe cărarea mea.” (Psalmul 119.105). Astăzi, Lumina lui Dumnezeu este Cuvântul Său manifestat; lucrările făcute prin exprimarea Cuvântului lui Dumnezeu făcut viu, sunt o Lumină mai mare decât a fost lumina din zorii creației. Amin.

Lumina, El este o candelă pe cărarea mea. Oh, Doamne, Lumina, Cuvântul... în întunericul în care bâjbâim astăzi, în întunericul plin de crezuri și denominațiuni, de senzații și fanatism, în care inimile se deschid la mormintele oricărui fel de duhuri care neagă că acest Cuvânt este Adevărul și spun că zilele minunilor au trecut, că nu mai există botezul cu Duhul Sfânt, vorbirea în limb, prorocii, dovedind că sunt morți demult, să-L vezi pe Dumnezeu ridicându-Se deodată în mijlocul întunericului, în întunericul crezurilor și al denominațiunilor, și luând Cuvântul Său și un grup de oameni care Îl cred și răspândesc afară Viața și Lumina Sa. Acolo va fi mai multă Lumină veșnică decât a fost în zorii creației, când El a spus: „Să fie lumină!” și a fost lumină.”

Isus nu a spus niciodată că-i va duce în Betleem. Când au ajuns grecii la El, Isus nu le-a spus: „Un moment! Dacă doriți să vedeți Lumina, vă voi duce înapoi în Betleem, unde M-am născut, iar acolo am să vă spun ce s-a întâmplat.” Nu, El nu a făcut aceasta, ci i-a îndreptat spre un loc din viitor. Cu alte cuvinte, El le-a zis: „Dacă vreți să Mă cunoașteți, nu vă voi duce în Betleem ca să vedeți unde M-am născut și nici nu vă voi spune totul despre aceasta, ci vă voi îndrepta spre locul în care voi fi răstignit pentru voi; iar dacă veți fi răstigniți împreună cu Mine, dacă vă veți lua crucea și Mă veți urma, veți ști Cine sunt. Atunci Mă veți cunoaște într-un fel în care nu Mă veți putea cunoaște niciodată prin măiestria și înțelepciunea voastră.”

Voi ziceți: „Frate Branham, dar noi aflăm aceasta prin măiestria citirii Bibliei.” Nu, nu este așa! Dacă putem afla aceasta prin măiestria citirii Bibliei, de ce nu au cuprins-o fariseii? Biblia nu poate fi învățată în felul acesta, fiindcă dacă ar fi așa, avem o mulțime de artiști care încearcă s-o picteze. Biblia este corectă, iar Dumnezeu este Artistul.

Crezurile de astăzi spun: „Alăturați-vă aici. Învățați doxologia (Cântare liturgică de preamărire a lui Dumnezeu sau a lui Isus Hristos). Repetați crezul apostolic. Alăturați-vă bisericii noastre. Strângeți-vă mâinile.” sau: „Botezați-vă în Numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh.” Vedeți? Acestea sunt crezuri denominaționale, dar marele Artist nu a pictat Tabloul așa. El L-a pictat arătând că Isus Hristos este Același ieri, azi și în veci: *„Cine ascultă cuvintele Mele și crede în Cel ce M-a trimis, are Viața veșnică...”* (Ioan 5.24); *„...lucrările pe care le fac Eu, le veți face și voi...”* (Ioan 14.12); *„Aceste semne îi vor urma pe cei ce cred...”* (Marcu 16.17-18). Acesta este felul în care a pictat marele Artist Tabloul. Astfel, când Dumnezeu vine și reflectă aceste lucruri, știți că ați dat de Tabloul potrivit. În rest, totul este o copie, un fals. Amin.

Fraților, luați în seara aceasta copia falsă a crezurilor omenești și aruncați-o afară, primiți Lumina Evangheliei și lăsați-L pe Pictor să-L picteze pe Hristos în voi. Amin. Aceasta este Calea. Înțelegeți? El nu i-a dus niciodată la iesle și nu i-a dus niciodată la Crăciun.

Isaia a spus despre El: *„Îl vor numi: Minunat, Sfetic, Dumnezeu tare, Părintele veșnicilor, Domn al păcii.”* (Isaia 9.6). Mi-ar fi plăcut să am timp ca să pot lua câte un text pentru fiecare din aceste denumiri date Lui: *„Minunat, Sfetic, Dumnezeu tare, Părintele veșnicilor, Domn al păcii.”*

Să ne oprim puțin la cuvântul „Minunat.” Isaia a spus că El este Minunat. Să ne gândim la câteva lucruri pe care le-a spus El și care Îl făceau Minunat. Ce Îl făcea Minunat? Când El a spus: *„Eu și Tatăl una suntem.”* Minunat! Spuneți-mi care fariseu ar fi putut spune așa ceva? Care mare preot ar fi putut spune aceasta și Dumnezeu s-o confirme, cum a făcut cu El? Înțelegeți? Isus a spus: *„Dacă nu fac lucrările Tatălui Meu, să nu Mă credeți. Dar dacă predic și fac aceasta, aveți dovada că Dumnezeu dovedește că El M-a trimis să fac aceasta.”* Vedeți? Isus a spus: *„Eu și Tatăl suntem Unul,”* nu a spus: *„Eu și Tatăl suntem trei.”*

Vedeți? Crezurile spun: *„Eu și Tatăl suntem trei,”* dar Biblia spune: *„Eu și Tatăl una suntem.”* (Ioan 10.30). Aceasta este Minunat. Vedeți, când Dumnezeu a venit în

trup, El nu a fost a doua, a treia, sau a patra persoană, ci a fost Dumnezeu însuși. Isus a spus aceasta, nu eu, așa că certați-vă cu El, nu cu mine. Eu spun doar ceea ce a spus El: *„Eu și Tatăl una suntem.”* *„Nu Eu (Fiul) sunt Cel care fac aceste lucrări, ci Tatăl. El locuiește în Mine și face aceste lucrări.”* *„Dacă nu Mă credeți pe Mine, credeți Cuvântul, pentru că El este Cuvântul; Cuvântul S-a făcut trup și Eu sunt El.”*

Tot Ioan a spus: *„La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu și Cuvântul era Dumnezeu... Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi.”* Aceasta îl face pe El și pe Dumnezeu aceeași Persoană. Dacă Dumnezeu este Cuvântul și El este Cuvântul, atunci *„Eu și Tatăl una suntem.”* Oh, acest lucru este minunat! Da, domnilor, am putea spune foarte multe lucruri despre aceasta.

Un alt lucru pe care l-a spus El a fost: *„Eu sunt Lumina lumii.”* Arătați-mi un preot care ar putea spune aceasta. Arătați-mi o denotațiune care poate spune aceasta. Arătați-mi un crez care ar putea face aceasta. Acest lucru este minunat. *„Eu sunt Adevărul.”* Oh, vai! Crezurile noastre sunt la un milion de mile depărtare de Adevăr. Crezul nu-l poate face pe Dumnezeu să se manifeste. Este așa cum a spus Ilie pe vârful muntelui Carmel: *„Dacă Domnul este Dumnezeu, atunci să răspundă.”* Crezul nu o va face. Nu, domnilor. Dar Dumnezeu o va face. Cine este Dumnezeu? Cuvântul manifestat. El o va face. El a mai spus: *„Eu sunt Lumina lumii, Eu sunt Adevărul care este în lume. Eu sunt Calea.”* Nu există nici o altă cale decât El. Aceasta este tot. Nu mergeți la un crez, ci haideți la Mine.” Vedeți?

„Eu sunt calea, Lumina, Adevărul.” Tot ceea ce a fost El, acele cuvinte minunate pe care le-a spus: *„Eu sunt Calea; Eu sunt Adevărul”, Eu sunt Lumina și Viața, Eu sunt Alfa și Omega, Eu sunt Începutul și Sfârșitul, Eu sunt Cel ce era, Cel ce este, Cel ce vine, Eu sunt Rădăcina și Vlăstarul lui David; Eu sunt Steaua dimineții, Eu sunt totul. Eu și Tatăl una suntem; El locuiește în Mine și Eu locuiesc în El; El este Eu.”*

Fariseii l-au zis: *„Tu, care ești un Om Te faci Dumnezeu?”* Oh, așa cum le-a spus El fariseilor cu altă ocazie: *„Voi nu știți Cuvântul lui Dumnezeu, și nici puterea Lui. Voi nu-l cunoașteți.”* Cu siguranță, Cuvinte minunate, Minunat.

Să ne gândim la câteva lucrări minunate. Ce a făcut El? Ce a fost El încât Isaia a spus că El va fi minunat? Când a spus acele nume: „Sfetic, Domnul păcii, Dumnezeu cel Atotputernic, Părintele veșnicilor,” Isaia a mai spus: „El este minunat.” Cuvine minunate! Pentru câteva minute vom vorbi despre lucruri minunate. Ce lucruri minunate a făcut El?

Într-o zi, în Nain era o procesiune funerară. O văduvă își ducea la mormânt singurul fiu. Isus călătorise din Nazaret, iar picioarele Lui erau pline de răni și de praf, obosite și grele. El a auzit bocetul acelei femei, iar când a privit în josul străzii a văzut-o pe sărmana aceea văduvă. Băiatul ei, singurul ei fiu, zăcea mort pe acel catafalc. Ei au trecut exact pe unde mergea Isus, iar voi știți că Viața și moartea nu-și pot da mâna; una din ele trebuie să plece. Astfel, Isus a spus: „Opriți cortegiul!”, apoi S-a dus și l-a atins pe băiat, iar viața care fusese în el și plecase probabil de vreo două zile, s-a întors înapoi. Pot să văd cum giulgiul în care era învelit a început să se miște, iar oamenii priveau uimiți: un om care fusese mort s-a ridicat în picioare, a alergat și și-a îmbrățișat mama. Acestea sunt lucrările minunate ale lui Dumnezeu. Este adevărat? Cu siguranță că da.

Îl văd pe Iair, un preot micuț și drăguț. El îl credea pe Isus, dar a trebuit să stea la locul lui din cauza celorlalți preoți. Și astăzi sunt o mulțime de credincioși ascunși, lași, cărora le este frică să iasă afară din biserică lor. Dumnezeu nu poate folosi un asemenea om, ci vrea oameni care stau neclintiți pentru El, iar dacă este nevoie, sunt gata să moară oricând pentru El. Biblia spune: *„Nu vă temeți de cei ceucid trupul, dar care nu pot ucide sufletul; ci temeți-vă mai degrabă de Cel ce poate să piardă și sufletul, și trupul în gheena.”* (Matei 10.28).

Îl văd pe Isus cum merge în casa acestui predicator, și cum intră în camera unde zăcea nemișcată fetița de doisprezece ani. Trupul ei zăcea acolo fără viață; mâinile îi erau palide, iar unghiile i se albiseră. Ochii ei micuți erau închiși și pusese ceva peste ei. Părul îi fusese aranjat puțin cu trandafiri și alte flori. Tatăl și mama ei țipau, iar vecinii plâneau pentru că singurul copil al acestei familii murise. Îl văd pe Isus cum pășește în camera aceea. Amin. A privit în jur și i-a văzut pe toți. Mulți dintre ei s-au dus acolo să râdă de El, dar Isus i-a scos pe toți afară. Aceasta este Minunat. Vedeți, un singur Om a putut să ia controlul asupra întregii mulțimi. De

ce nu au spus nimic? Pentru că se temeau. De ce nu condamnă ei Cuvântul astăzi? Pentru că se tem. Acesta este adevărul.

El a pășit în cameră, a luat în mână Sa mânuța aceea rece, a spus ceva într-o limbă necunoscută și duhul acelei fetițe a venit înapoi și ea a trăit din nou. Lucrări minunate. Da, au fost minunate. Au fost lucrări minunate care au dovedit că El este Minunat.

Aș putea să-l amintesc și pe Lazăr. Trupul lui fusese îmbălsămat de patru zile, straturi după straturi de mirodenii fuseseră puse peste el și în jurul giulgiului în care l-au învelit. El zăcea în mormânt, iar trupul îi putrezise deja. Nasul i se retrăsese înăuntru, și la fel buzele; viermii începuseră să-l mănânce, iar sufletul lui călătorea de patru zile pe undeva. Acum îl văd pe Isus, cu umerii Lui micuți și aplecați. Oh, vai! Privindu-L, lumea putea spune: „Uitați-vă la El! Uitați-vă la Omul acela! Vreți să spuneți că Acela este Dumnezeu? Uitați-vă la El cum merge la mormânt plângând ca orice om!” Așa este. Biblia spune că El a plâns. Lacrimile îi curgeau pe obraji și El plângea în timp ce mergea spre mormânt. Când plângea, El era un Om, dar când a spus: „Dați piatra la o parte!”, a schimbat rolul și era Dumnezeu, așa că Lazăr, care era mort de patru zile, a stat în picioare și a trăit din nou. Văd cum mirodeniile cu care fusese îmbălsămat au început să iasă prin fâșiile cu care era învelit. Ce era aceasta? Viața venise înapoi. Mirosul acela greu dispăruse și o carne nouă luase locul celei intrate în putrefacție. Duhul, care timp de câteva zile călătorise pe undeva, s-a întors în trupul său și astfel Lazăr s-a ridicat în picioare. Spunem că a fost *„Minunat, Sfetnic, Domn al păcii, Dumnezeul cel Atotputernic.”* Cu siguranță că a fost așa.

Apoi o vedem pe femeia de la fântână. El a vorbit cu ea doar câteva minute și i-a spus că a avut cinci bărbați. Uimită, femeia l-a zis: *„Doamne, văd că ești proroc. Noi știm că atunci când va veni Mesia, acesta va fi semnul Lui.”* iar El i-a răspuns: *„Eu, Cel ce vorbesc cu tine, sunt Acela.”* Minunat! El este cu adevărat Minunat.

Într-o noapte, marea urla, iar El dormea ca orice om, din pricina oboselii. Când l-au văzut că doarme, diavolii au jurat să îl vor îneca în noaptea aceea. Se gândeau că

sunt pe punctul să-L prindă. Când s-au rupt pânzele, barca a început să ia apă și să se scufunde, iar ucenicii au alergat la El disperati și l-au zis: „Nu-ți pasă că pierim?” (Marcu 4.38). Atunci El s-a ridicat, și-a șters ochii somnoroși și a spus: „Pentru ce sunteți așa de fricoși? Tot n-aveți credință? Ce veți face acum? Ce veți face pe această mare învolburată, când această barcă este trasă de fiecare val spre fund? Ce veți face când diavolii stau pe acel munte și le șoptesc valurilor să se ridice cu treizeci sau patruzeci de picioare mai sus ca să vă înece? Cât timp voi mai fi cu voi?” Apoi s-a ridicat, și-a pus piciorul pe marginea corăbiei și a spus: „Taci! Fără gură!” Și valurile s-au potolit deodată și vânturile au tăcut. Cu alte cuvinte, El a spus: „Vânturilor, tăceți, iar voi, valurilor, întoarceți-vă la locul vostru!” În clipa următoare, nu s-a mai văzut nici măcar un val mic pe apă. Isus a stat puțin, a privit în jur, apoi a trecut pe lângă micuțul grup de apostoli care îl priveau speriați, s-a întins din nou jos și și-a continuat somnul. Ei se priveau unul pe altul și își ziceau: „Cine este acesta de îl ascultă chiar și vântul, și marea?” (v. 41). Minunat! Amin. El este cu siguranță Minunat! Da, domnilor.

Când a părăsit cerurile și s-a făcut om... Dacă mergem pe Muntele Palomar și privim prin sticla aceluia mare telescop de acolo, vedem până la o depărtare de o sută douăzeci de milioane de ani lumină, toate acele miliarde și triliarde de stele care formează cununa Lui, dar El le-a lăsat pe toate pentru a lua o cunună de spini. Cine ar face aceasta? Minunat! Haina Lui era veșnicia; era îmbrăcat cu Viața veșnică și n-a avut niciodată început. El n-a început la Betleem, cum încearcă să dovedească oamenii, pentru că n-a avut început. Amin. El era îmbrăcat cu Viața veșnică, dar a pus deoparte haina nemuririi și a luat haina veche și murdară a morții, pentru mine și pentru tine. Minunat! Palatul Lui a fost cerul; tot cerul îi aparținea și nimic nu se asemăna cu El în strălucire, dar iată că a lăsat totul, a venit pe pământ și a spus: „Vulpile au vizuini și păsările cerului au cuiburi, dar Fiul omului n-are unde-și odihni capul.” (Matei 8.20). Minunat! Nu credeți că El este Minunat?

Prieteni, mai am foarte multe notițe, dar nu cred că voi avea timp să le parcurg pe toate. Acesta este Domnul Isus pe care trebuie să-L vedeți voi, nu pe cel despre care vorbesc denomi-națiunile, nu un Isus al crezurilor; nu un Isus al Crăciunului mistic, nu un Isus cu iepurași și ouă de Paști, ci pe Domnul Isus al Calvarului; pe Domnul Isus care a pus totul deoparte; pe Cel despre care au vorbit profeții.

Am putea continua să vorbim despre fiecare din aceste calități ale Lui: „*Minunat, Sfetnic, Dumnezeu tare, Domn al păcii, Părintele veșnicilor*”. Am putea continua și continua să vorbim despre El. Înțelegeți? Acesta este Isus pe care trebuie să-L vedem pentru a avea Viața Lui veșnică. Voi nu o puteți obține printr-un crez și nici prin alăturarea la o biserică; nu o puteți obține prin povestea lui moș Crăciun, pentru că acesta nu are Viață veșnică. Nu! Nici un crez nu are Viață veșnică. Nici faptul că cunoști Cuvântul Său nu-ți dă Viața veșnică. Pentru a avea Viața veșnică trebuie să-L cunoști pe El. Așa spune Biblia. Să-L cunoști pe El este Viața veșnică, nu să cunoști Cuvântul Său.

Grecii au vrut să-L vadă, au vrut să cunoască persoana Lui, de aceea au spus: „*Domnilor, am vrea să-L vedem pe Isus.*” Dar voi nu trebuie să-L vedeți cu ochii voștri, ci cu inima. Înțelegeți? Voi priviți cu ochii și înțelegeți cu inima, pentru că „a vedea” înseamnă „a înțelege.” Astfel, vă uitați la un lucru și spuneți: „nu înțeleg,” dar prin aceasta vreți să spuneți că nu pricepeți. Grecii au vrut să-L cunoască pe Isus, iar El le-a dat calea prin care puteau să-L cunoască; să-L cunoască pe El, nu învățătura Lui, nu Cuvântul Lui, nu minunile Sale, ci să-L cunoască pe El. Și singura cale prin care Îl puteți cunoaște este pe la cruce, nu pe la staul. Nu! Calea este crucea, pentru că El i-a îndreptat spre cruce, nu spre un crez, spre o iese sau un staul denominațional, ci spre cruce. Așa este și astăzi. Un credincios adevărat nu va spune niciodată: „Isus mi-a spus să merg și să mă alătur bisericii cutare.” De ce? Pentru că El nu a făcut niciodată acesta și nu o va face nici astăzi. Nu! Ca să-L vedeți, El vă va îndrepta spre cruce. Duceți-vă acolo și muriți, fiindcă atunci Îl veți cunoaște, dacă vreți să-L cunoașteți. El nu a îndreptat nici măcar o dată pe cineva spre un crez, spre o denominațiune, spre nașterea Sa sau spre Crăciun. Nu, nu a făcut-o niciodată. Voi nu veți găsi nicăieri în Biblie un loc în care să scrie că El a îndreptat pe cineva să-L cunoască în altă parte în afară de cruce. Așa este. Iar aceasta înseamnă o răstignire a eu-lui personal: „*Dacă un om nu se naște din nou...*” (Ioan 3.3). Isus nu a scris niciodată un crez și nu a poruncit niciodată înființarea unei denominațiuni. Atunci de ce le facem? De ce bisericile noastre pun un accent atât de mare pe faptul că trebuie să aparții unei biserici, că trebuie să spui un anumit crez sau că trebuie să faci una sau alta? De ce punem așa mare accent pe aceste lucruri dacă nu sunt importante? Aceasta dovedește că avem altfel de apostoli decât cei aleși de El; niște apostoli care vor să vă ducă la biserică lor, la denominațiunea lor, la crezurile lor și nu la Hristos.

Dacă astăzi întrebi pe cineva: „Ești credincios?” îți răspunde: „Oh, eu sunt baptist”, „Sunt metodist,” dar aceasta arată că nu este credincios. Înțelegeți? Acesta este adevărul. Ei spun: „Eu sunt pentecostal,” dar aceasta nu are nimic a face cu credința. Nu, domnilor. De ce? Pentru că credinciosul este o făptură nouă. Dar ei au doar crezuri. Înțelegeți? De ce fac oamenii aceasta? Ce îi determină să vorbească așa?

Aseară am fost la un spital ca să mă rog pentru o femeie bolnavă. Ea a fost vindecată, dar vreau să spun că acolo era un bărbat cu mama lui. Cred că era mama lui, așa părea. Eu vorbeam cu doamna la care am fost chemat și i-am zis: „Acum ne vom ruga.”, după care m-am întors spre cei doi și am spus: „Vă deranjează dacă ne rugăm?”

„Trage perdeaua,” a răspuns femeia.

„V-am întrebat doar dacă vă deranjează faptul că ne rugăm,” i-am zis eu.

„Noi suntem metodiști, trage perdeaua,” a spus femeia.

„Atunci mai bine trag perdeaua, pentru că aceasta vă va speria de moarte. Tu ești doar o metodistă, nu o creștină.”

De ce vorbesc oamenii așa? Un apostol mincinos i-a dus atât de departe și aceasta este tot ce știu ei. Înțelegeți? Un apostol mincinos i-a învățat greșit. Apostolii lui Isus i-au dus pe oameni la Isus, dar un apostol metodist îi duce la metodiști; un apostol baptist îi duce la bapțiști; un apostol pentecostal îi duce la pentecostali. Vedeți diferența? Dar un apostol al lui Hristos îi va duce întotdeauna la Hristos, iar Hristos îi duce la Calvar. Aceasta este calea adevărată. Da, domnilor. Un metodist, un baptist, un prezbiterian sau orice altceva ar fi, au fost duși doar până în organizația la care au aderat. Catolicii au fost duși doar până în biserica lor și aceasta este tot ce știu, dar Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru că ucenicii Îl

cunoșteau pe Isus și i-au dus pe greci, unde știau că este adevărul, adică la Isus.

Vedeți? Un apostol adevărat al lui Hristos, care L-a găsit pe Hristos, îl va duce pe căutător direct la Hristos, iar Hristos îl va duce la Calvar, acolo unde moare odată cu El și este născut din nou, înnoit. Oh, vai!

„Domnilor, noi am vrea să-L vedem pe Isus,” au spus grecii aceia. Aceasta era ceea ce doreau ei. Vedeți? *„Nu vrem să vedem un crez; nu vrem să-i vedem pe metodiști; nu vrem să-i vedem pe bapțiști; nu vrem să-i vedem pe nici unii din aceștia, ci dorim să-L vedem pe Isus.”* Dar care este problema? Ne apropiem, fraților. Ascultați cu atenție pentru că mai am doar câteva notițe și vom încheia. Dar vreau ca ceea ce spun să ajungă acolo unde trebuie, vreau să lămuiesc totul foarte clar.

Grecii au dorit să-L vadă pe Isus. Ei nu L-au găsit la Crăciun, într-o organizație sau într-un crez, pentru că El nu i-a îndreptat niciodată spre așa ceva. Ați înțeles lucrul acesta? Dar unde i-a îndreptat? La cruce ca să moară; să moară. Astfel, un apostol adevărat va spune întotdeauna: *„Tu trebuie să mori.”*

„Dar cum voi ști că sunt mort?”

Când recunoști că tot Cuvântul acesta este Adevărul, atunci Cuvântul va începe să trăiască în tine.

„Păi,” ziceți voi, *„bisericele noastre învață...”* Mie nu-mi pasă ce învață biserica voastră, ci doar ce spune Biblia! Unde mergeți voi? Biserica cealaltă învață ceva diferit, dar Biblia învață la fel.

Isus a spus: *„Dacă rămâneți în acest Cuvânt, acest Cuvânt Se va manifesta prin voi și va face lucrările pe care spune că le va face.”*

Oh, ei spun: „Zilele minunilor au trecut!”, dar Biblia spune că „*Isus Hristos este Același ieri, azi și în veci.*” Ce veți face cu aceste două afirmații când Isus a spus: „*Cine crede în Mine (în orice vreme)...*” Marcu 16.15 spune: „*Mergeți în toată lumea și predicați Evanghelia la orice făptură.*” Unde? În toată lumea. Acest lucru nu s-a făcut încă pretutindeni, la orice făptură... „*Cine crede și se botează, va fi mântuit, dar cine nu crede va fi osândit. Iată semnele care îi vor însoți pe cei ce cred...*” Iată! Cuvântul va fi făcut Lumină și va străluci în afară.

Nu dacă mergeți la iesle și spuneți: „Aici s-a născut cu mulți ani în urmă un Bebeluș.” Aiureli! Tot felul de crezuri și legende! Isus a știut că toate acestea vor pieri și se vor amesteca, dar există un singur lucru care nu se va amesteca, iar acesta este Duhul Sfânt.

Cineva spune: „Oh, El S-a născut aici, iar noi am construit o biserică chiar pe locul acesta.” Altcineva spune: „S-a născut aici.” Știți câte cuie au ei și „pot dovedi” că sunt cuiele originale care au fost bătute în cruce?” Nouăsprezece. Vedeți? „Avem aceasta! Aleluia! Avem...” Au doar niște oase fără viață ale unui... „Îl avem” Îl avem! Acesta este locul în care S-a născut El.” Dar ce contează aceasta? Știți unde este locul în care S-a născut El? În inimă! Amin. Când am murit, El m-a născut din nou. Vedeți? M-am născut din nou. Aceasta este.

Domnilor, am vrea să-L vedem pe Isus. În ordine.

Care este problema? Oamenii L-au pierdut. Așa este. El a fost pierdut din nou în marile mulțimi de crezuri. Vă amintiți că odată El S-a pierdut de părinții Săi? Acum este pierdut din nou. Leșiți în stradă și uitați-vă la mulțimile înnebunite: se împing și se îmbrâncesc, beau și cântă: „Clopoței, clopoței...” Dar Hristos este pierdut. Oamenii L-au pierdut. Unde L-au găsit părinții Lui? Unde L-au pierdut? Acela este locul exact în care Îl vor și găsi. Vedeți? El S-a pierdut în crezurile lor și în mulțimi.

Hristos S-a pierdut în mulțimea comercială care spune: „Noi sărbătorim Crăciunul!” Zilele trecute când eram la cumpărături împreună cu soția mea, am auzit-o pe o

doamnă cum spunea: „I-am cumpărat tatălui meu o sticlă de whisky.” Alta a spus: „Eu îi voi cumpăra niște cărți de joc noi și niște jetoane, apoi vom juca poker și vom sărbători Crăciunul.” Alții spun: „Eu am cumpărat un cartuș de țigări pentru mama. Tu ce i-ai cumpărat?” Oh, Doamne! El S-a pierdut. Oamenii L-au pierdut în Crăciun; L-au pierdut în Paști: un iepuraș și pălărie nouă, nu învierea, nu nașterea lui Hristos. L-au pierdut în crezurile lor când au făcut din El, trei dumnezei, L-au tăiat în bucăți și au făcut un idol în loc să știe Cine este El. El a spus clar: *„Eu și Tatăl una suntem,”* dar voi L-ați pierdut.

El S-a pierdut în mulțimea religioasă. A fost pierdut de biserica Sa. În Laodicea, ultima epocă a Bisericii scrie că El este afară din biserică; stă la ușă și bate încercând să intre din nou. Cea mai rușinoasă priveliște din toată Biblia este starea bisericii din zilele din urmă, chiar înainte de venirea Sa. Nici o altă epocă a Bisericii nu L-a dat afară, dar acum când ei știu adevărata putere a Duhului Sfânt, L-au dat afară, așa că astăzi stă la ușă și bate: *„Iată, Eu stau la ușă și bat.”* (Fratele Branham bate în amvon). Da.

Ei L-au pierdut în mulțimile lor comerciale. L-au pierdut în mulțimile lor religioase. Așa este. Au făcut crezuri; au făcut denominațiuni și au pierdut totul. Vedeți? Au pus tot felul de ritualuri și tradiții în locul Bibliei. Au luat părerile unui om în loc să rămână la Cuvântul lui Dumnezeu. Ei le-au spus oamenilor: „Scrieți-vă numele în registrul bisericii și botezați-vă în Numele Tatălui, Fiului și al Duhului Sfânt.” Totul este fals, o minciună. Așa este. Acesta este locul în care L-a pierdut biserica. Când L-au pierdut și de ce? Ei nu L-au pierdut în ceea ce numesc „bisericele” lor, gruparea lor de oameni, ci L-au pierdut atunci când au părăsit Cuvântul. *„Dacă rămâneți în Mine și dacă Cuvântul Meu rămâne în voi, cereți orice veți vrea și vi se va da.”* În ce condiții primiți? *„Dacă rămâneți în Mine și dacă rămân cuvintele Mele în voi.”* De ce? Pentru că atunci este din nou Dumnezeu în trup de carne. Înțelegeți? *„Dacă rămâneți în Mine și dacă Cuvântul Meu rămâne în voi, cereți orice veți vrea și vi se va da.”*

Dar astăzi, Cuvântul Lui nu rămâne în ei. De ce? Pentru că astăzi sunt bapțiști, mâine sunt metodiști, apoi prezbitereni, și astfel nu ajung nicăieri. *„Dacă Cuvântul Meu rămâne în voi...”* Iar Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi. Aleluia!

Frate Neville, lucrul acesta este atât de adevărat: Cuvântul S-a făcut trup în tine și vorbește prin tine.

Penticostalii L-au pierdut. Oh, da! L-au avut cu câțiva ani în urmă, dar L-au pierdut. Cum a făcut aceasta? Prin faptul că au vrut să vadă cine construiește cea mai mare clădire, cine poate avea cea mai mare biserică, cel mai pregătit cor. Dacă este ceva ce nu-mi place sunt chiar vocile acestea antrenate, care se ridică și cântă ca și cum ar avea colici, își țin respirația până se înnegresc la față. Ei nu cântă ci fac doar zgomot. Ceea ce-mi place este o persoană bună, de modă veche, sinceră, de Cincizecime, care este născută din nou și cântă din inimă. Aceia, chiar dacă nu au o voce bună, Îl au pe Duhul Sfânt, și îi poți simți cum plâng pentru tine. Îmi place aceasta: iubesc efectele care urmează după ce primesc binecuvântarea Duhului. Îmi place aceasta pentru că este ceva real pentru mine. Da.

Dar ei L-au pierdut. Coruri și predicatori bine pregătiți și antrenați, da! Oh, vai! Stau acolo cu părul încrețit și își înclină capul într-o parte pentru a fi fotografiați și oh, da, cu siguranță sunt bine antrenați și țin școli duminicale lungi. Fiecare biserică încearcă s-o întreacă pe cealaltă la școala duminicală, deși școala duminicală nu apare nicăieri în Biblie. Aceasta este o dogmă metodistă. Prima dată a fost numită „școala aspră”, dar acum oricine nu poate sta la biserică, poate merge la școala duminicală, pentru că au luat ceva pe lângă ceea ce a spus Dumnezeu. Așa este. Când spun aceasta, vă rog să vă gândiți că niciodată nu a trebuit să retrag ceea ce am spus sub inspirație: sămânța șarpelui sau orice altceva. Dacă cineva nu este de acord, să vină și să desființeze aceste lucruri cu Cuvântul lui Dumnezeu.

Da, El este acolo unde L-au pierdut. Penticostalii au cea mai lungă școală duminicală, cel mai mare cor și cel mai bine îmbrăcat grup din oraș. Ei spun: „Noi aparținem de prima biserică; cel mai bun grup din oraș merge acolo.” Diaconii lor sunt căsătoriți de trei sau patru ori, și atât diaconul cât și păstorul fac tot felul de prostii în biserică. De ce fac aceasta? Pentru că L-au pierdut pe Isus.

„Știi, denominațiunea noastră este cea mai mare denominațiune penticostală, iar

bărbații noștri sunt cei mai bine pregătiți.” Pot fi, nu neg aceasta, dar eu aș vrea să cunosc un bărbat care Îl cunoaște pe Hristos, care L-a văzut și a fost născut din nou, iar Cuvântul Se reflectă în cuvintele lui. Un bărbat care s-a predat în întregime, așa încât Hristos vorbește prin el. Iată. Cuvântul acesta este urmat de semne și minuni pentru că este Cuvântul lui Dumnezeu. Dar dacă Cuvântul lui Dumnezeu spune ceva, iar grupul acesta spune: „Oh, nu, nu, nu, organizația noastră ne va da afară dacă credem aceasta,” a terminat chiar acolo; s-a tăiat chiar acolo, este terminat. Voi puteți face ceva mecanic; puteți pune la cale un fel de înșelătorie sau vă imaginați una sau alta, dar Adevărul original nu este acolo. Cu siguranță.

Bisericile Îl schimbă pe Hristos pentru lume și pentru crezuri. Vedeți, ei fac schimb; vor un program schimbat, vor să schimbe ceea ce spune Dumnezeu cu ceea ce spune denomi-națiunea lor. Ei vor să schimbe ceea ce spune Dumnezeu, ca să-l urmeze pe păstorul lor. Ei vor să facă schimb. Vedeți? Oamenii fac cumpărături. Acum avem un centru comercial mare și avem un alt Crăciun, unul fals, născocit de oameni. Mai avem doar puțin timp, dar voi relua acest subiect. Spun prea mult din ceea ce mi-a dat Duhul Sfânt cu puțin timp în urmă. Oamenii, biserica, fac schimburi, fac cumpărături. Da, domnilor. Ce fel de schimburi fac? Pentru cea mai mare biserică, pentru cea mai îmbrăcată mulțime, pentru cea mai mare denomi-națiune.

Femeile pentecostale încearcă să găsească un loc în care să li se permită mai multe lucruri ale lumii: pantaloni scurți, păr tăiat, farduri. Ei fac cumpărături: „Slăvit să fie Domnul, sunt pentecostal. Aleluia! Aparțin de aici!” sau: „Oh, păstorul nostru nu crede...” Vedeți? Faceți cumpărături pentru cei care-i lasă să trăiască cel mai murdar; pentru cei care-i lasă să trăiască cel mai murdar și mai lumesc posibil. Ei cumpără din loc în loc, dar Îl refuză pe Hristos. Aceasta deranjează mai mult decât orice. Oamenii fac cumpărături pentru Crăciun, unde se pot târgui pentru că sunt vânători de așa ceva: „Și eu sunt pentecostal. Noi n-avem acele lucruri înguste la minte. ” Dar așa spune Biblia.

Dacă acela este un apostol adevărat al lui Hristos, te va duce la cruce.

„Oh, frate Branham, am mers afară și am vorbit în limbi.” Aceasta nu înseamnă nimic, pentru că am văzut că și un măgar a vorbit într-o zi. Da, domnilor. Nu vreau să fac glume pe seama Cuvântului sfânt al lui Dumnezeu. Eu cred în vorbirea în limbi, dar și dracii vorbesc în limbi. Un om poate vorbi în limbi și să trăiască orice fel de viață vrea. Vreau să spun că diavolul poate imita tot ceea ce a făcut Dumnezeu; el poate copia și imita tot, cu excepția nașterii originale în Hristos. El nu poate face aceasta, pentru că mai întâi trebuie să muriți, apoi Cuvântul vă ridică sus. Cum știți că sunteți vii? Când fiecare Cuvânt este făcut trup în voi; când spuneți exact ceea ce spune Biblia și se întâmplă exact ceea ce a spus El. Când duhul vostru este de acord cu El, și El este Cuvântul; când Duhul Se manifestă în viața voastră prin Cuvânt, sunteți vii. Înțelegeți? Atunci ați terminat cu cumpărăturile, cu schimburile și cu tot ce este lumesc și firesc, și totul este bine stabilit.

Oamenii fac cumpărături fiindcă vor să afle unde pot trăi cel mai lumesc posibil. Penticostalii și toți ceilalți fac aceasta. Voi, penticostalilor, nu râdeți de bapțiști și de prezbiterieni, deoarece „ciobul nu poate râde de oala spartă”. Nu, domnilor, pentru că sunt la fel. Așadar, ei fac cumpărături pentru că vor să vadă la care organizație se pot alătura ca să poată fi populari, vestiți în oraș, iar primarul orașului să meargă acolo.

Cunosc oameni care au aparținut la o organizație mică de aici, de mai sus, dar era prea mică pentru ei, așa că au zis: „Noi și copiii noștri putem fi puțin mai bine”, așa că și-au luat scrisoarea de recomandare și s-au dus la o organizație mai mare. Comparativ cu biserica de aici, aceea avea cinematograful la subsol, sală pentru jocuri de cărți și alte lucruri de felul acesta. Duc și copiii acolo, pentru că au o masă de biliard ca să poată juca biliard, să se recreeze, să aibă zece minute de școală duminicală și pauză pentru cafea sau pentru ca păstorul să-și poată fuma țigara. Nu aș spune aceasta dacă nu aș ști despre ce vorbesc. Oh, da! Vedeți? Ei fac cumpărături.

Dacă pot merge înainte, să trăiască cum vor și să facă ce le place, și totuși să le fie promisă Viața veșnică, este cât se poate de bine, dar vă spun ceva: dacă vreți să cumpărați, haideți la Calvar, fiindcă aceasta schimbă totul. Muriți față de felul

vostru murdar de viață, față de păcatele voastre și fiți născuți din nou, pentru că „*Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în El.*” (1Ioan 2.15). Așa spune Biblia. Da.

Voi ziceți: „Eu nu cred în sfințenie!”, dar Biblia spune că nici un om nu poate să-L vadă pe Dumnezeu fără ea. Dumnezeu este sfânt, iar dacă El trăiește în voi, atunci și voi sunteți sfinți. Totuși, voi spuneți că puteți merge la acele petreceri și să beți o băutură socială. Penticostalii fac aceasta: merg la petreceri, le duc pe femei în locuri unde pot să se dezbrace în costum de baie, umblă așa în fața bărbaților și înoată înaintea lor, și apoi vreți să ziceți că faceți parte din Mireasă? Mireasa lui Hristos nu face așa ceva!

Oh, ei fac cumpărături, apoi merg pe calea mai ușoară și totuși li se promite Viața veșnică. Dar dacă Cuvântul lui Dumnezeu nu trăiește în voi, dacă El nu mărturisește că este viu în viețile voastre și că voi trăiți Viața Lui, nu o aveți. Oh, vai! Domnilor, am vrea să-L vedem pe Isus. Oh, nu aceste crezuri, nu aceste lucruri inventate de oameni, ci am dori să-L vedem pe Isus. Dar ei L-au pierdut. De ce? De ce este pierdut El pentru ei? De ce nu-L mai au penticostalii? De ce nu-L mai au metodiștii și bapțiștii? De ce s-a pierdut El pentru aceste organizații? Pentru că ei nu vor să ia bobul lor de grâu, să-l arunce jos la Calvar, să moară față de crezul lor și să fie născuți din Cuvânt.

Vedeți? Atunci sunteți spălați prin apa Cuvântului, deveniți făpturi noi în Hristos Isus, iar aceste semne despre care Hristos a spus că-L vor urma, vă vor urma și pe voi. Atunci fiecare femeie își va ocupa locul, și la fel fiecare bărbat. Duhul lui Dumnezeu își va ocupa locul, iar Biserica Dumnezeului celui Viu va fi fără pată. Cu siguranță. Amin. Da, domnilor. Aceasta este calea corectă. Dar ei nu doresc moartea bobului lor de grâu, nu vor să se lase de denomi-națiunea lor, nu vor s-o lase să moară. Dacă organizația baptistă ar arunca acel bob de grâu în pământ și l-ar lăsa să moară, dacă metodiștii l-ar arunca și l-ar lăsa să moară, dacă cei de la „Adunările lui Dumnezeu” l-ar lăsa să moară; dacă penticostalii, unitarienii, trinitarienii și toți ceilalți ar arunca bobul lor de grâu în Cuvânt și l-ar lăsa să moară față de gândurile lor, dacă ar accepta acest Cuvânt și ar veni la viață, atunci ar putea spune și ei: „*Dacă nu mă credeți pe mine, credeți lucrările pe care le fac*

pentru că ele mărturisesc despre mine.” Care sunt lucrările? Cele vestite de Isus când a zis: *„Aceste lucrări, lucrările pe care Mi le-a dat Dumnezeu Mie să le fac.”* Și El a mai spus: *„Așa cum M-a trimis Tatăl pe Mine, așa vă trimit Eu pe voi.”* Vedeți? Aceleași lucrări pe care le-a făcut Dumnezeu când a fost în El și care L-au făcut una cu Tatăl; aceleași lucrări pe care le-a făcut Isus, Duhul Sfânt al lui Isus în voi, vă va face să faceți aceleași lucrări. *„Lucrările pe care le fac Eu, le veți face și voi.”* Cu siguranță.

Dar cum sunt ei? Doar niște membri morți; sunt morți în păcat și în greșeli, morți în educație, morți în lucrurile lumii. Acestea contează pentru ei și acesta este motivul pentru care nu sunt născuți din nou; acesta este motivul pentru care nu-i pot urma semnele. De ce? Pentru că sunt doar niște membri morți. Predicatorul trebuie să aibă o diplomă de doctor înainte ca să poată păstori biserica, deși poate nici nu cunoaște Abecedarul creștinului: *„Întotdeauna să-L crezi pe Hristos.”*

Zilele trecute a venit la mine cineva și mi-a spus:

„De ce nu-i lași pe oameni în pace și întotdeauna îi mustră pentru felul în care se îmbracă și pentru lucrurile pe care le fac? Dacă ești un profet..., pentru că oamenii cred că ești un profet.”

„Știu, ei m-au numit așa, dar nu sunt.”

„Dar ei cred că ești profet! De ce nu-i înveți cum să vadă vedenii și cum să pășească înaintea lui Dumnezeu?”

„Cum să-i învăț Algebra când ei nu cunosc Abecedarul? Dacă nu au trecut pe la grădiniță, și nu știu cum să se comporte, cum să se îmbrace, cum să fie decenti, cum poți să-i înveți lucrurile profetice?” Isus a spus: *„Dacă nu credeți lucrurile pământești, cum veți crede dacă vă voi vorbi despre lucrurile cerești?”* Ce puteți face voi este să încetați să mai faceți acele lucruri. Dar dacă nu puteți face nici

măcar aceasta, cum credeți că veți găsi lucrurile duhovnicești, oameni buni? Nu am dreptate? Sigur că am! Sunt doar niște morți în educația lor.

Voi mai spune câteva cuvinte și voi încheia. Mesajul meu de Crăciun este: Lăsați-mă să vă duc în seara aceasta la cruce. Amin. Voi, bobul de grâu, trebuie să cădeți în Hristos și să muriți acolo. Numai în Cuvântul Său veți găsi Viața Sa, și veți vedea că este Același ieri, azi și în veci. Acesta este mesajul meu de Crăciun pentru voi. Eu nu vă voi îndrepta spre o iese, spre un staul, la o biserică sau denomi-națiune, fiindcă noi, domnilor, am vrea să-L vedem pe Isus. Înseamnă că vă voi îndrepta spre El, iar El vă va îndrepta spre moartea, îngroparea și învierea Sa. Lăsați deci, ca propriul vostru bob de grâu să cadă la cruce și Cuvântul să devină adevăr în voi, fiindcă atunci veți vedea că El este Același ieri, azi și în veci. „Domnilor, am vrea să-L vedem pe Isus,” și El este Același ieri, azi și în veci. Să ne rugăm:

Tată ceresc, timpul s-a scurs, iar Duhul Sfânt Se mișcă printre oameni. Se spune că mâine este sărbătoarea zilei nașterii Celui pe care L-ai trimis Tu, a singurului și preaiubitului Fiu, pe care L-ai trimis în lume. În seara aceasta, eu am încercat să nu-i duc pe oameni la o iese în care S-a născut El, pentru că atunci a fost doar un bebeluș, ci am încercat să-i duc la scopul pentru care s-a născut El, ca să poată deveni Salvatorul lor; ca să poată deveni Dumnezeu lor, Împăratul lor, Totul al lor; ca ei să-L poată cunoaște pe Cel ce umple tot spațiul; ca ei să-L poată cunoaște pe El, nu pe Cel care a avut un început în Betleem, ci pe Cel care nu a avut niciodată un început, pe Cel care este Dumnezeu cel veșnic, care a putut să stea pe pământ și să spună: „*Eu și Tatăl una suntem.*” (Ioan 10.30). Eu încerc să mă comport ca un apostol adevărat, pentru că atunci când oamenii aceia însetați au venit la Filip și la Andrei, ei i-au dus în prezența Domnului Isus, iar El i-a îndreptat spre moartea Sa, care urma să vină, ca ei să-L poată recunoaște și să-L poată vedea. Tată, asemenea lor, și eu încerc în seara aceasta să-i îndrept pe oameni la Calvar, acolo unde Fiul lui Dumnezeu, Dumnezeu arătat în trup în forma unei ființe umane, căci Ți-ai schimbat înfățișarea din Dumnezeu cel veșnic care locuia în glorie, în veșnicie, și Te-ai făcut asemenea nouă, o ființă umană, așezându-Ți cortul printre noi; ai devenit Unul dintre noi pentru a fi Răscumpărătorul neamurilor, ca să ne aduci înapoi la Tine, Dumnezeu cel Atotputernic care ne-ai creat. El a murit acolo, la Calvar, și acolo trebuie să murim și noi împreună cu El, cu Fiul lui Dumnezeu. Ca să fim fiii lui Dumnezeu și noi trebuie să murim, trebuie să lăsăm bobul nostru de

grâu să cadă în pământ cu El, viețile noastre să fie moarte și ascunse în El, și înviate în învierea Sa, pentru a duce mai departe lucrarea Sa, astfel încât Duhul care a fost în El să aducă la suprafață manifestarea Cuvântului Bisericii din aceste zile din urmă, așa cum a făgăduit El.

Doamne, suntem atât de bucuroși să vedem că El a legitimat fiecare fărâmbă din El, pentru a arăta că este Dumnezeu și că Își ține Cuvântul. Marele Stâlp de Foc este încă printre noi, iar marile semne și minuni pe care ni le-a făgăduit, se petrec sub ochii noștri. Oh, Doamne, suntem atât de bucuroși pentru că în seara aceasta avem dreptul să posedăm Duhul Lui în viețile noastre, Duhul care ne dă Viața veșnică, Cuvântul Lui făcut trup în propria Lui ființă. Ajută-ne să ne predăm pe deplin în seara aceasta, Doamne, să renunțăm complet la tot ce este în lumea aceasta, să fim morți față de lucrurile lumii și să ne ridicăm din nou la o Viață nouă în Hristos; în noul an care vine, ajută-ne să mergem mai departe, Doamne Isuse, să fim vase noi predate lui Dumnezeu, spălate în apa Cuvântului, prin Sânge, și puse deoparte pentru slujbă, pentru Hristos.

Doamne, Te rugăm să ne dai aceasta, căci ne predăm Ție în Numele lui Isus Hristos. Amin.

Mai aproape de Tine, mai aproape de Tine

Mai aproape de Tine, mai aproape de Tine,

De-a lungul călătoriei vieții mele, Salvatorule,

Lasă-mă să merg cu Tine.

Să ridicăm mâinile și inimile în timp ce cântăm,

Mai aproape de Tine, mai aproape de Tine

Mai aproape de Tine, mai aproape de Tine

De-a lungul călătoriei vieții mele, Salvatorule,

Lasă-mă să merg cu Tine.

Să ne plecăm capetele și inimile în timp ce cântăm în liniște, dar să-l cântăm ca și cum ne-am uita la El:

Mai aproape de Tine, mai aproape de Tine

Mai aproape de Tine, mai aproape de Tine,

De-a lungul călătoriei vieții mele, Salvatorule,

Lasă-mă să merg cu Tine.

Dacă aceasta este mărturia voastră, atunci ridicați mâinile și spuneți:

Mai aproape de Tine, mai aproape de Tine (Cu adevărat, Doamne, nu mai aproape de biserică, ci mai aproape de Tine; nu de un crez, ci de Tine; nu de o iese, ci de Tine. Oh, Doamne, îngăduie ca Cuvântul Tău să fie în mine, pentru ca eu să fiu aproape de Tine).

Mai aproape de Tine, mai aproape de Tine,

De-a lungul călătoriei vieții mele, Salvatorule,

Lasă-mă să merg cu Tine.

Acum, în timp ce cântăm din nou, luați mâna cuiva din apropiere și spuneți: „Mă voi ruga pentru tine, creștinule.” Când luați mâna cuiva, spuneți: Mă voi ruga pentru tine, creștinule; roagă-te și tu pentru mine.”

Mai aproape de Tine, mai aproape de Tine

Mai aproape de Tine, mai aproape de Tine,

De-a lungul călătoriei vieții mele, Salvatorule,

Lasă-mă să merg cu Tine.

Acum, în timp ce aveți capetele plecate...

Într-o iesle, cum mult timp în urmă, știi că este așa,

Un Copil S-a născut

Pentru a-l salva pe om de păcatele sale.

Ioan L-a văzut pe mal, Mielul pe vecie,

Oh, Hristos, Crucificatul Calvarului!

Mai aproape de Tine, mai aproape de Tine,

Mai aproape de Tine, mai aproape de Tine,

De-a lungul călătoriei vieții mele, Salvatorule,

Lasă-mă să merg cu Tine.

Îl iubiți? Nu este El minunat?

Șchiopul a putut merge, mutul a putut vorbi,

Acea putere a fost vorbită cu dragoste pe mare.

Orbul a văzut.

Știu că a fost numai mila acestui Om din Galileea.

Mai aproape de Tine, mai aproape de Tine,

Mai aproape de Tine, mai aproape de Tine,

De-a lungul călătoriei vieții mele, Salvatorule,

Lasă-mă să merg cu Tine.

Aceasta este dorința voastră, în această seară? Spuneți: „Amin”, dacă aceasta doriți. (Adunarea spune: „Amin!”).

Oh, cât este El de minunat!

De-a lungul vieții noastre de călători (Căci suntem călători).

Salvatorule, lasă-mă să merg cu Tine.

Dumnezeu să vă binecuvânteze. Nu vă spun: „Crăciun fericit!” ci: Binecuvântările lui Dumnezeu de Crăciun să fie peste voi. Fie ca Hristosul Calvarului să vă ascundă în El, să vă cuprindă, să vă înfășoare și să vă învelească atât de tare în Cuvântul Său, până când Cuvântul Său Se face trup în voi. Dumnezeu să vă binecuvânteze. Amin.

- Amin -